

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 10/2020

Cena \$ 2.50

OCTOBER 2020

Naše první světice Dobroslava,

ve světě známá jako Eurosia, též Orosia

Umučena byla ve Španělsku před 1140 roky

Autor tohoto článku se o existenci sv. Dobroslavy dověděl až poté, co se jeho dcera Eva v létě roku 2004 vrátila z půlročního studijního pobytu na Právnické fakultě univerzity ve španělském městě La Coruña. Jako dárek svému otci přivezla útlou knížku formátu A5 nazvanou: „Historia de Santa Orosia, Reina, Virgen y Mártir, Patrona de Jaca y su Diócesis“, Imprenta Raro-Jaca, D. L. HU 100-1981. Autorem této knižky je Juan Francisco Aznárez López, arcikněz a děkan katedrály ve španělském městě Jaca. Předmluvu k ní napsal Juan Angel Belda, biskup města Jaca. Podstatnou část této publikace pak Eva přeložila svému otci do češtiny.

Je dosud historickou záhadou, proč se o mladičké velkomoravské princezně Dobroslavě, umučené pro její křesťanské zásady ve Španělsku roku 880, ví u nás tak málo, většinou vůbec nic. Vzpomeňme si na Václavské náměstí v Praze. V jeho horní části stojí monumentální socha sv. Václava, patrona české země, sedícího na koni. Pod ním a kolem něho, na obdélníkovém kamenném podstavci, stojí 4 naši světci: sv. Ludmila, sv. Prokop, sv. Vojtěch a sv. Anežka Česká. Překrásné, velmi zdařilé sousoší zhotovil Josef Václav Myslbek, poslední sochu (sv. Vojtěcha) dokončil a na podstavec nechal usadit v květnu roku 1925.

Na sv. Dobroslavu, mučednici, se před více než 100 lety, kdy se zmíněný monument projektoval a tvořil, tak nějak zapomnělo. Přitom sv. Dobroslava byla v pořadí první naší národní světice! Předpokládá se, že sv. Konstantin-Cyryl a sv. Metoděj byli rodem Řekové. Snad právě jejich nečeský a nemoravský původ byl důvodem, proč Češi sv. Konstantina-Cyryla ani sv. Metoděje na Václavské náměstí mezi naše světce neumístili. Vadil snad Čechům velkomoravský původ sv. Dobroslavy? Věnujme však už pozornost textu výše zmíněné španělské publikace:

Přibližně po 1 roce svého pobytu na Velké Moravě, v roce 864, se Konstantin-Cyryl a Metoděj dověděl zvláštní věci. V blízkosti země Čechy se narodilo děvče, zvané Dobroslava. Byla to ta Dobroslava, která se měla později stát svatou. „Svatá Dobroslava, známá a uctívána v Jacu pod jménem svatá Orosia...“ oznamuje Legenda. Tato zpráva nás překvapuje a oslňuje, protože v oblasti Jacy se takováto onomastická změna osobního jména nepoužívá (Poznámka J. K.: onomastika je nauka o jménech živých bytostí, věcí a nauka o zeměpisných jménech). Ale víme, že taková změna osobního jména byla u významných osobností těch časů celkem běžná.

Už jsme řekli, že svatí misionáři Cyril a Metoděj se původně jmenovali Konstantin a Michal. Také mladá Slovanka Mlada (Poznámka J. K.: Sestra českého panujícího knížete Boleslava I. poté, co byla papežem Janem XIII. jmenována představenou ženského benediktinského kláštera při kostele sv. Jiří na Pražském hradě) vyměnila svoje jméno za řeholní jméno Maria. A mezi námi řečeno: podobně i vznešená Gisberga se až od doby, kdy přišla do Aragónu vdát se za prvního aragonského krále Ramira, jmenovala Ermisenda. Je tedy zřejmé, že změny stavu, vlasti, nebo profese velmi ovlivňovaly změny vlastních jmen významných osobností dané doby. Podobně to fungovalo v onomastice papežů, důležitých příslušníků náboženských řádů, atd.

Staré breviáře říkají, že jméno Eurosia bylo sv. Dobroslavě přirčeno „divinitus“, tedy božským vnuknutím. Skrze Legendu vidíme, že Eurosia je jméno původem řecké, a že se zrodilo během dialogu mezi papežem Janem VIII. a arcibiskupem Metodějem. Tito dva byli těmi, kdo byli Bohem inspirováni – šlo totiž o Kristova nástupce na Zemi a jeho svatého misionáře u Slovanů. Podle toho slovo Dobroslava by mělo mít

tentýž význam jako řecké slovo Eurosia. Slovanský základ „dobr“ odpovídá řeckému „eu“, což v obou jazycích znamená „dobrý, dobře“. Slovanské „ros“ odpovídá řeckému „ros“, označující vlhkost, rosu, drobný déšť. Jméno Dobroslava tedy mohlo odpovídat jménu Eurosia a mohlo znamenat dobrý, nasycující déšť, snad také dobrou slovanskou rosu. Neboť „A rore satias...“ říká středověká modlitba.

Na základě těchto etymologických úvah založili naši předkové speciální patronaci sv. Eurosie nad dobrým, prospěšným deštěm. (Poznámka J. K.: etymologie je nauka o původu slov.) Pozdější zázraky na přímluvu naší světice potvrdily správnost přiřčení takového patronace naší sv. Eurosii.

Historická Legenda začíná takto: „Svatá Dobroslava se narodila v roce 864 a byla dcerou Mojslava, jednoho z vévodů země Čechy. Po několika letech zůstala osiřelá po obou rodičích.“ Jako první snad zemřela její matka, jejíž jméno neznáme. Otec Mojslav nemohl zemřít dříve než roku 872, tedy v 8. roku života jeho dcery Dobroslavy. Záznamy ve Fuldě, od té doby sestavované, k tomuto roku 872 uvádějí 5 vévodů českých, kteří porazili a rozprášili cizí nepřátele. Přitom uvádějí jména Zuentislao (Svatoslav), Vitislao (Vitislav), Heriman (Heřman), Spytimír a Mojslav (Mojslav). Dodatečně bylo ještě doplněno jméno Goriwey (Bořivoj), který snad jmenovaným pěti vévodům velel. Mojslav pravděpodobně zemřel ve válce, nebo v důsledku události kolem ní. Nemáme o něm totiž už žádné další písemné zprávy.

Pokračování na str. 20

Foto na titulní straně:
Ikona sv. Dobroslavy, zhotovená v letech 2019/2020 na žádost představitelů Pravoslavné církve v Českých zemích a na Slovensku

Mučednice svatá Dobroslavo,

pros za náš český národ a zvláště za křesťanská manželství

Prolití krve, svědectví víry,
důvěru pevnou, jež nezná míry,
spojení s církví chcem oslavit.

Děkujem s láskou za příklad ctnosti,
za milost Ducha, dar statečnosti,
jež jako světlo září nám dnes.

Slovo tvé svítí na cestu, Pane,
promění srdce, že vírou vzplane,
překoná úzkost, překoná strach.

S chlebem a vínem jdeme k tobě, Kriste,
s těmi, již v lásce pokorné, čisté
darem ti dali životy své.

Po jejich boku neseme v oběť
všechno, co tíží v bolestné době
duši i tělo každého z nás.

Z Božího těla sílu jste brali,
abyste v službě věčnému Králi
statečně vždycky vytrvali.

Ty jsi náš přítel, nebeský hosti.
Prosíme, zůstaň, rozmnožuj ctnosti
a provázej nás po všechen čas.

Abychom s vámi dosáhli cíle,
myslete na nás ve vlasti milé
pro lásku k pravdě umučení.

Relikviář sv. Dobroslavy - Orosie s její lebkou

Moravská i aragonská princezno, Orosie,
mučednice a čistá panno!
Svatou Ludmilou ve zbožnosti vychovaná,
Pánu Kristu nevýslovně oddaná!
Krutým Maurům jsi svědčila o Kristu neoblomně
a přešla tím od bolesti k radosti věčné.
Spolu s kněžnou Ludmilou, mučednice Orosie,
proste Krista i za duše naše.

Pán ti dal panovat nad rosou a deštěm,
dej i srdcím našim vláhu blahodati rosy nebeské!
Orosie, zažeh od nás bouře duchů zlých
a ochraňuj nás v Kristově pokoji.
Naše duše občerství krupějemí živé vody,
abychom děkovali Spasiteli duší našich.

Chvály dojdou ctihodní ve slávě,
radovati se budou na místě odpočinutí svého
Zpívejte Hospodinu píseň novou,
chvála jeho je v chrámu ctihodných.

*P. Josef Veselý (1929 – 2010)
Mešní píseň ke svatým mučedníkům
Kancionál č. 842*

*Služba k mučednici Orosii
Tropar, kondak a prokimen z pravoslavné liturgie
<http://download.pravoslavi.cz>*

LITURGICKÁ ČTENÍ

29. neděle v mezidobí - 18. října 2020

1. ČTENÍ - Iz 45, 1-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin o svém pomazaném Kýrovi: „Vzal jsem ho za pravou ruku, abych mu podmanil národy, abych odpásal bedra králů, abych před ním otevřel vrata, aby žádná brána nezůstala uzavřena. Pro svého služebníka Jakuba, pro Izraele, svého vyvoleného, zavola jsem tě jménem, poctil jsem tě, i když jsi mě neznal. Já jsem Hospodin, jiný není, není Bůh mimo mne. Přepásal jsem tě, i když jsi mě neznal, aby se poznalo od východu slunce i od západu, že mimo mne jiný není. Já jsem Hospodin, a nikdo jiný.“

2. ČTENÍ - 1 Sol 1, 1-5b

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Pavel, Silván a Timotej soluňské církevní obci, která je ve spojení s Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem Kristem. Milost vám a pokoj! Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před našim Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá. Víme o vašem vyvolení, bratři Bohem milovaní. Když jsme vám přinesli evangelium, nebyla to jen pouhá slova, naopak: bylo to provázeno projevy moci, činnosti Ducha svatého a hlubokým přesvědčením.

EVANGELIUM - Mt 22, 15-21

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Farizeové odešli od Ježíše a uradili se, jak by ho chytily za slovo. Poslali k němu své učedníky zároveň s herodovci, aby mu řekli: „Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nebááš lidských ohledů, nehleďš totiž na to, čím kdo je. Pověz nám tedy: Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?“ Ježíš prohlédl jejich zlý úmysl a odpověděl: „Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz, kterým se platí daň!“ Podali mu denár. Zeptal se jich: „Čí je to obraz a nápis?“ Odpověděli: „Císařův.“ Tu jim řekl: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

30. neděle v mezidobí - 25. října 2020

1. ČTENÍ - Ex 22, 20-26

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Toto praví Hospodin: „Nesužuj přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi. Neubližujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem, a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky. Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok. Vezmeš-li si jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Buď-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucíný.“

2. ČTENÍ - 1 Sol 1, 5c-10

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Vy sami víte, jak jsme se chovali mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku v mnohém soužení, s radostí Ducha svatého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji. Od vás se přece slovo Páně rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roznesla zpráva o tom, že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť tam lidé sami o tom vypravují, jakého přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od bližícího se Božího hněvu.

EVANGELIUM - Mt 22, 34-40

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl uvést do úzkých a zeptal se: „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“ Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

Slavnost všech svatých - 1. listopadu 2020

1. ČTENÍ - Zj 7,2-4.9-14

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem, jak od východu slunce vystupuje jiný anděl. Držel v ruce pečeti dlo živého Boha a zvolal silným hlasem na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokud nepoznamenáme na čele služebníky našeho Boha!“ A uslyšel jsem, kolik bylo těch poznamenaných: sto čtyřiačtyřicet tisíc ze všech kmenů izraelského lidu. Potom se podívám, a hle – veliký zástup, který by nikdo nespočetl, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“ Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyř bytostí, padli na tvář před trůnem, klaněli se Bohu a volali: „Amen. Chvála, sláva, moudrost, díky, čest, moc a síla přísluší našemu Bohu na věčné věky! Amen.“ Tu na mě promluvil jeden ze starců a zeptal se mě: „Kdo jsou tihle zde v bílém rouchu a odkud přišli?“ Odpověděl jsem mu: „Můj pane, to víš ty.“ Řekl mi: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi.“

2. ČTENÍ - 1 Jan 3,1-3

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevuje, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchovává se čistý, jako on je čistý.

EVANGELIUM - Mt 5,1-12a

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhnat vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

32.neděle v mezidobí - 12.listopadu 2017**1. ČTENÍ - Mdr 6,12-16**

Čtení z knihy Moudrosti.

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starostí. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

2. ČTENÍ - 1 Sol 4,13-18

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh k životu i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My žijí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Bůh sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

EVANGELIUM - Mt 25,1-13

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: 'Ženich je tady! Jděte mu naproti!' Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: 'Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.' Ale prozíravé odpovídaly: 'Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodávacům a kupte si.' Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: 'Pane, pane, otevři

nám!' On však odpověděl: 'Amen, amen, pravím vám: Neznám vás.' Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

33.neděle v mezidobí - 19.listopadu 2017**1. ČTENÍ - Př 31,10-13.19-20.30-31**

Čtení z knihy Přísloví.

Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu po všechny dny svého života. Shání vlnu a len, pracuje radostnou rukou. Svými rukama sahá po kuželi, její prsty se chápou vřetena. Svou dlaň otvírá ubožákovi, své rámě nabízí chudákovi. Půvab zklame, krása přehne, zato žena, která ctí Hospodina, zaslouží si chválu. Dejte jí z výtěžku jejích rukou, neboť u bran ji chválí její díla.

2. ČTENÍ - 1 Sol 5,1-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Co se týká času a chvíle příchodu Páně, není třeba, bratři, abychom vám o tom psali. Víte totiž sami velmi dobře, že onen den Páně přijde jako zloděj v noci. Až budou lidé říkat: „Je pokoj a bezpečí,“ tu na ně znenadání přitrhne záhuba jako porodní bolesti na těhotnou ženu. Nebudou moci uniknout. Ale vy, bratři, nejste ve tmě, že by vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste přece synové světla a synové dne, noc ani tma nemá nad vámi právo! Nesmíme se tedy odvádět spánku jako ostatní, ale naopak: zůstaňme bdělí a střizliví.

EVANGELIUM - Mt 25,14-30

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Jeden člověk se chystal na cesty, zavolal si služebníky a světil jim svůj majetek. Jednomu dal pět hřiven, druhému dvě a třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval. Ten, který dostal pět hřiven, hned šel, podnikavě jich využil a vyzískal pět dalších. Stejně i ten, který dostal dvě, vyzískal dvě další. Ale ten, který dostal jednu, šel, vykopal v zemi jámu a peníze svého pána ukryl. Po delší době se pán těch služebníků vrátil a dal se s nimi do účtování. Přistoupil ten, který dostal pět hřiven, přinesl s sebou pět dalších a řekl: 'Pane, pět hřiven jsi mi světil, hle - dalších pět jsem vydělal.' Pán mu řekl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.' Přistoupil i ten, který dostal dvě hřivny, a řekl: 'Pane, dvě hřivny jsi mi světil, hle - dalších dvě jsem vydělal.' Pán mu řekl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.' Přistoupil pak i ten, který dostal jednu hřivnu, a řekl: 'Pane, vím, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Měl jsem strach, a proto jsem tvou hřivnu ukryl v zemi. Tady máš, co ti patří.' Pán mu odpověděl: 'Služebníku špatný a líný! Věděl jsi, že sklízím, kde jsem nesel, a sbírám, kde jsem nerozsypal? Měl jsi tedy moje peníze uložit u směnárníků a já bych si při návratu vyzvedl i s úrokem, co je moje. Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven. Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít nadbytek. Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. A tohoto služebníka, který není k ničemu, hodte ven do temnot. Tam bude pláč a skřipění zubů.“

**Pout' na Holy Hill
a podzimní pout' do Lisle
se letos kvůli koronaviru nekoná**

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 24. září 2020

Politické události

Předseda Senátu

Miloš Vystrčil

navštívil Tchaj-wan

Předseda českého Senátu Miloš Vystrčil ve dnech 30. srpna až 4. září uskutečnil návštěvu Tchaj-wanu. Delegaci tvořili politici, podnikatelé a novináři.

Na úvodní večeři Vystrčila pozval tchajwanský ministr zahraničí Joseph Wu. V souvislosti s protikoronavirovými opatřeními se české delegaci omluvil za omezení, která ji čekají. Poukázal na dřívější špatnou zkušenost Tchaj-wanu s onemocněním SARS. Vystrčil na setkání řekl, že na české i tchajwanské straně muselo „hodně lidí udělat hodně činů“, aby se cesta mohla uskutečnit. Označil ji za historickou návštěvu. Nikdy mu podle něj nepřišlo tolik emailů jako při odletu na Tchaj-wan. Jeden z pisatelů cestu označil za „let svobody“. „Svoboda je nej-cennější, co máme, a když budeme při naší návštěvě úspěšní, tak ji posílíme,“ řekl v projevu před Tchaj-wanskými hostiteli i členy české delegace. Tchaj-wanu poděkoval za pomoc ČR na začátku koronavirové pandemie. Podotkl, že při vystupování z letadla měl se ženou na obličej roušky, které pochází z daru Tchaj-wanu do ČR. Nalepili si na ně českou vlajku. „Bylo to poděkování Česka Tchaj-wanu,“ řekl.

Na Tchaj-wan s Vystrčilem přiletěl pražský primátor Zdeněk Hřib, sedm senátorů včetně prvního místopředs-

dy horní komory Parlamentu Jiřího Růžičky nebo předsedy senátního zahraničního výboru Pavla Fischera. České podnikatele reprezentují zástupci 36 firem. Za vědeckou a univerzitní sféru přicestovali například místopředseda Akademie věd Zdeněk Havlas, rektor VŠCHT Pavel Matějka, prorektor ČVUT Radek Holý či Petr Bareš z České vesmírné aliance.

Předseda Senátu během návštěvy uskutečnil schůzky s předními tchajwanskými politiky. Setkala se s ním tchajwanská prezidentka Cchaj Jing-wen, premiér Su Čen-čchang i jeho parlamentní protějšek Jou Si-kchun. Jednal i s několika ministry.

„Účelem cesty bylo podpořit naše podnikatele v tom, aby navázali dobré obchodní kontakty, uzavřeli zajímavé kontrakty a tím došlo ke zlepšení konkurenceschopnosti naší ekonomiky, a to jak z hlediska exportu na Taiwan, tak z pohledu zvýšení taiwanských investic v České republice,“ uvedl Vystrčil.

Předseda Senátu jednal s velkými tchajwanskými firmami, které chtějí v Česku působit. Například se setkal se zástupci tchajwanských aerolinek China Airlines nebo s firmou Acer.

„Zároveň jsme se snažili navázat vědecko-technologickou spolupráci a spolupráci v oblasti inovací, proto nás doprovázeli i zástupci akademické sféry a vysokých škol. Rovněž tak proběhla debata o kulturní výměně,“ dodal Vystrčil.

Proti cestě opakovaně protestovala Čína, která Tchaj-wan považuje za součást svého území. S letem nesouhlasili také třeba prezident Miloš Zeman či premiér Andrej Babiš a samozřejmě představitelé komunistické strany. Podporu naopak Vystrčil získal od Spojených států, vyslovil mu ji například americký ministr zahraničí Mike Pompeo. Zastal se ho také Reinhard Bütikofer, předseda Delegace Evropského parlamentu pro vztahy s Čínou.

Adam Vojtěch

odstoupil z funkce

ministra zdravotnictví

Ministr zdravotnictví Adam Vojtěch odstupuje ze své ministerské funkce. Řekl to v pondělí 21. září na tiskové konferenci. Premiér mu poděkoval za práci, boj s první vlnou epidemie podle něj zvládl neuvěřitelně. Před polednem Andrej Babiš oznámil, že novým šéfem resortu bude Roman Prymula. Vojtěch nadále zůstane poslancem a bude se věnovat zdravotnictví.

Vojtěch by podle zdrojů deníku E15 mohl nahradit Zdeňka Kabátka ve funkci generálního ředitele Všeobecné zdravotní pojišťovny.

Vojtěch při odchodu ze své ministerské funkce řekl: „Funkci jsem vykonával srdcem spolu se svými kolegy. Za ty tři roky se podařilo prosadit mnoho změn.“ „Chtěl bych poděkovat panu premiérovi za důvěru, kterou mi svěřil, a za to, že mi svěřil tento resort k řízení. Děkuji zdravotníkům za odvedenou práci. Děkuji svým spolupracovníkům na ministerstvu. Děkuji všem občanům, kteří mi vyjadřovali svou podporu,“ sdělil odstupující ministr Adam Vojtěch.

Kovidový semafor

k 21. září 2020

V druhé polovině září se v České republice rozmáhá silně druhá vlna koronavirové pandemie. Již dříve byly do oranžového stupně pohotovosti zařazeny okresy: Beroun, Kladno, Kolín, Uherské Hradiště, Praha-východ, Praha-západ, Mělník, Nymburk, Příbram a Cheb.

Po vyhodnocení aktuální epidemiologické situace v pondělí 21. 9. nyní mezi druhý stupeň patří okresy: Plzeň-město, Ústí nad Labem, Ostrava-město, Děčín, Litoměřice, Teplice, Brno-město, Zlín, Chrudim, Pardubice, Havlíčkův Brod, Brno-venkov, Benešov, Mladá Boleslav, Svitavy, Hodonín, Kroměříž a Plzeň-jih.

Praha i po aktualizaci mapy regionů v Česku podle rizika nákazy zůstala na červeném stupni. Ten označuje narůstající anebo přetrvávající komunitní přenos. „Praha je i nadále z pohledu epidemiologické situace nejzatíženějším regionem. V hlavním městě přetrvává komunitní přenos. Proto také přijímá další protiepidemická opatření,“ uvedla vedla hlavní hygienička ČR Jarmila Rážová.

V Praze začal platit zákaz návštěv ve zdravotnických a sociálních zařízeních. Od pondělí jsou povinné roušky na venkovních akcích nad 100 lidí. Dále se zavádí distanční výuka na vysokých školách, která bude probíhat do 31. října 2020. Podle Rážové je výskyt vyššího počtu případů u mladší generace v Praze primárně spojen se začátkem školního roku. U většiny z nakažených má nemoc lehký průběh. V nemocnicích je podle posledních údajů ministerstva 494 lidí, o devět méně než předchozí den. Stav

101 hospitalizovaných hodnotí lékaři jako těžký, což je nejvíc od začátku epidemie. Počty nakažených i hospitalizovaných se v zemi výrazněji zvyšují. V úterý 8. září denní nárůsty potvrzených případů koronaviru poprvé překonaly tisícovku a týden se denně držely na této úrovni.

Ekonomika

V Česku má být zrušena superhrubá mzda

Parlament České republiky jedná o zrušení superhrubé mzdy. Prezident Miloš Zeman je pro její ukončení, ale jen na dva roky. Ministr financí Schillerová se návrhu nebrání, bude ale hledat shodu na návrhu ve vládní koalici i s dalšími partnery.

„Členové expertního týmu doporučili, aby snížení daně z příjmu z 19 na 15 procent bylo časově limitováno dvěma roky a aby bylo kompenzováno výrazným snížením objemu daňových výjimek,“ shrnul jednání na Twitteru prezidentův mluvčí Jiří Ovčáček. Uvedl také, že expertní tým projednal návrh státního rozpočtu na rok 2021. „Byla oceněna výše schodku a naopak kritizováno snížení investic,“ napsal mluvčí. Zeman plánované opatření kritizoval. Uvedl, že odhadovaný výpadek příjmů ve výši 70 až 90 miliard korun považuje za pokus o nabourání díry do státního rozpočtu. Schillerová řekla, že podporu bude hledat v koalici i u KSČM, která kabinet toleruje. Naopak pro ni není tématem odložit snížení daně na rok 2022.

Schillerová (za ANO) na schůzce s prezidentem předložila první návrh rozpočtu na příští rok. Počítá se schodkem 116 miliard korun. Nezapočítala však při tom další

možná opatření proti koronaviru, ani potenciální výpadek způsobený zrušením superhrubé mzdy. Před schvalováním se schodek pravděpodobně výrazně prohloubí kvůli dalším opatřením přijímaným v souvislosti s koronavirem, řekla ministryně.

Podle jejího vyjádření tak jde o teoretické číslo, které se nezakládá na realitě, bude se měnit i podle poslední makroekonomické predikce. „To je prostě pracovní číslo z nepřesných čísel, které se zpracovávalo před predikcí,“ řekla Schillerová. Údaj o reálném schodku ale odmítla zveřejnit, uvedla, že až ho řekne, bude si za ním už chtít stát.

Analytik Lukáš Kovanda míní, že schodek ve výši 116 miliard korun je až třikrát nižší údaj, než jaký by odpovídal realistickému vidění situace. „Realističtější je počítat s deficitem veřejných financí v příštím roce kolem 330 miliard korun,“ uvedl. Rozpočet není připraven na krizi. Je na tom hůř než v roce 2008, tvrdí NKÚ.

Jednání s prezidentovým týmem se ministryně financí zúčastnila už několikrát. V minulých letech předkládala vládě návrh rozpočtu o měsíc dříve, letos má kvůli koronaviru ministerstvo financí možnost tohoto odkladu. Rozpočet je pak podle Schillerové zatížený mnoha nejasnostmi, například ohledně zvyšování daní na řezaný a zahřívání tabák.

Na zrušení superhrubé mzdy a zavedení patnáctiprocentní daně z příjmu se vládní ANO a ČSSD domluvily koncem srpna. Podle dohody by měla zároveň zůstat sazba 23 procent pro lidi s příjmem nad zhruba 139 000 korun měsíčně. Schillerová v neděli uvedla, že za takového před-

pokladu by se v budoucnu ale nesměly zvyšovat platy státních zaměstnanců s výjimkou učitelů.

Kurzovní listek

22. 9. 2020 (střed)

EUR, 1	27.010
Kanada, 1	17.278
USA, 1	23.008

Kultura

Lodičky jako hlediště.

Struny podzimu postavily scénu na Vltavě

Pražský hudební festival Struny podzimu letos poprvé pořádá koncerty pod širým nebem. Zařadí se k nim i sobotní vystoupení houslisty Daniela Hopea na plovoucí scéně u Slovanského ostrova. Diváci si ho užijí i z lodiček a šlapadel.

Logistika takového projektu byla složitá. Pontony do Prahy zamířily z nejrůznějších míst v republice, protože množství a parametry, jaké pořadatelé potřebovali, nebyly v hlavním městě k mání. Část z nich dopravily remorkéry po vodě, ostatní přivezly kamiony. Menší komponenty se pospojovaly do větších a ty se pak napevno propojily do potřebného celku a „ukotvily“ ke dnu Vltavy. Celkem bylo použito 38 pontonů o rozloze 1 130 m². Váha celé konstrukce jeviště je 13 tun, nosnost hlediště, které pojme až 1 000 diváků, pak 600 tun.

„Mořská nemoc“ posluchačům rozhodně nehrozí, pontony jsou napevno a stabilně spojeny v jeden velký celek, který zároveň může kopírovat hladinu, což je nezbytně nutné, protože voda stále pracuje. Kdo si bude chtít zážitek ještě více zpestřit, může si koupit vstupenku na lodičku či šlapadlo.

„Diváci v plavidlech si můžou najít místo, které jim ke sledování koncertu nejvíce

vyhovuje a „zakotvit“ třeba i na úrovni prvních řad plovoucího hlediště. Těšíme se, že tím zájemcům dopřejeme ještě originálnější zážitek a zároveň umocníme atmosféru celého večera desítkami lodiček na Vltavě,“ říká ředitel přehlídky Marek Vrabec, který je zároveň autorem celého konceptu.

Daniel Hope zahraje spolu s ansámblem Epoque Orchestra skladbu Vivaldiho Recomposed, což je úprava Vivaldiho Čtvera ročních období od skladatele Maxe Richtera. Navíc zazní i světová premiéra skladby Vltava na Vltavě od Jiřího Slavíka. Daniel Hope, žák legendárního Yehudi Menuhina, proslul nejen díky interpretační kvalitě, ale i širokému spektru realizovaných projektů. V době omezení souvisejících s šířením pandemie koronaviru vyslal poselství v podobě řady koncertů komorní hudby ze svého obývacího pokoje v Berlíně. Série nazvané „Hope @ Home“ se zúčastnili umělci jako sir Simon Rattle, Magdalena Kožená, Max Raabe a Max Richter. Do dnešního dne ji sledovalo více než 5 milionů diváků.

Sobotní koncert na Vltavě natočí mezinárodní kulturní televizní kanál TV arte v koprodukcii s Českou televizí. TV arte bude koncert streamovat online, záznam koncertu pak Česká televize odvysílá na stanici ČT Art 26. září a TV arte 4. října.

Čtyřladvacáté Struny podzimu zahájil na střeše Lucerny jazzový kontrabasista Avishai Cohen. Letošní program je rozvržen do dvou bloků – po zářijových venkovních koncertech se festival chystá v listopadu přesunout do koncertních sálů.

Podle www.idnes.cz

Zemřel Jiří Menzel,

hrabalovský vypravěč a držitel Oscara

Ve věku 82 let zemřel v sobotu večer 5. září 2020 český oscarový režisér Jiří Menzel. Na Facebooku to v neděli oznámila jeho manželka Olga. V posledních letech se Menzel potýkal s vážnými zdravotními problémy. Jako režisér má na svém kontě na dvě desítky filmů a v řadě snímků se objevil i jako herec.

V roce 1967 získal za film *Ostře sledované vlaky*, natočený podle románu Bohumila Hrabala, americkou cenu Oscar pro cizojazyčný film. Měl ještě velké plány, počítalo se s ním třeba pro dokument o Jaromíru Jágroví. Hokejistův portrét už nenatočil.

Veřejné poslední rozloučení s režisérem Jiřím Menzelem se konat nebude. Rodina a blízcí tak plní přání zesnulého.

Jiří Menzel se narodil 23. února 1938 v rodině publicisty, spisovatele a dramaturga animovaných filmů Josefa Menzela. Na pražské Filmové a televizní fakultě (FAMU) studoval v letech 1958 až 1962 u Otakara Vávry v silném ročníku, který je dnes považován za osu české filmové nové vlny – mimo jiné s Věrou Chytilovou nebo Evaldem Schormem.

Ačkolik ke slavné generaci české nové vlny patřil, vymyká se z ní. Jednak byl benjamínkem, jednak netíhl k umělecké bohémě. A přestože se proslavil prepisy děl Bohumila Hrabala, nesdílel spisovatelovu náklonnost k družným pivním sešlostem. „Trpím tady,“ svěřil se, když v jedné z hospod točil autorovu poctu.

Přesto dokázal vystihnout hrabalovskou poetiku jako nikdo jiný. Režii na pražské FAMU absolvoval v roce 1962, tři roky poté se podílel na povídkovém filmu podle spisovatelových předloh Perličky na dně a v roce 1966 zfilmoval jeho *Ostře sledované vlaky*, oceněné Oscarem za nejlepší cizojazyčný film.

„Prostě cirkus,“ popisoval s odstupem oscarový ceremoniál. Přestože si cen vážil, rozhodujícím znakem úspěchu byl pro Menzela vždycky divák. „Film je moc drahá věc, než abych si dovolil utrácet peníze s tím, že na publiku mi nezáleží,“ opakoval, kdykoli přišla řeč na kolegy pěstující umění pro umění.

Lidovost bez podbízivosti

Díky tomu, že našel ideální podobu lidovosti bez podbízivosti, staly se právě jeho komedie součástí zlatého fondu národní kinematografie. A nejen ty hrabalovské jako *Postřižiny*, *Slavnosti sněženek* či *trezorovi Skřivánci na niti*,

kterí o své opožděné premiéře v roce 1990 získali v Berlíně Zlatého medvěda.

Menzel s úsměvně poetickou nostalgií převyprávěl texty Vladislava Vančury v *Rozmarném létě* či *Konci starých časů*, autora s blízkým viděním světa našel také ve Zdeňkovi Svěrákovi, s nímž přivedl na svět snímky *Na samotě u lesa* či *Vesničko má středisková*.

„Věci musí vznikat lehce, pracovat musíte přirozeně, jako když dýcháte,“ tvrdil osobitý tvůrce, který se už v dětství zamiloval do filmů *Reného Claira*, *Charlieho Chaplina* či *Jeana Renoira*.

Patřil ovšem k pokolení, pro něž byl samozřejmostí barrandovský systém s řemeslně zdatnými scenáristy a dramaturgy, proto počátkem 90. let musel hledat nový způsob práce. Se snímky *Život a neobyčejná dobrodružství vojáka Ivana Čonkina* či *Obsluhoval jsem anglického krále* už takový věhlas nezískal a jeho poslední film *Donšajni takřka prošuměl*.

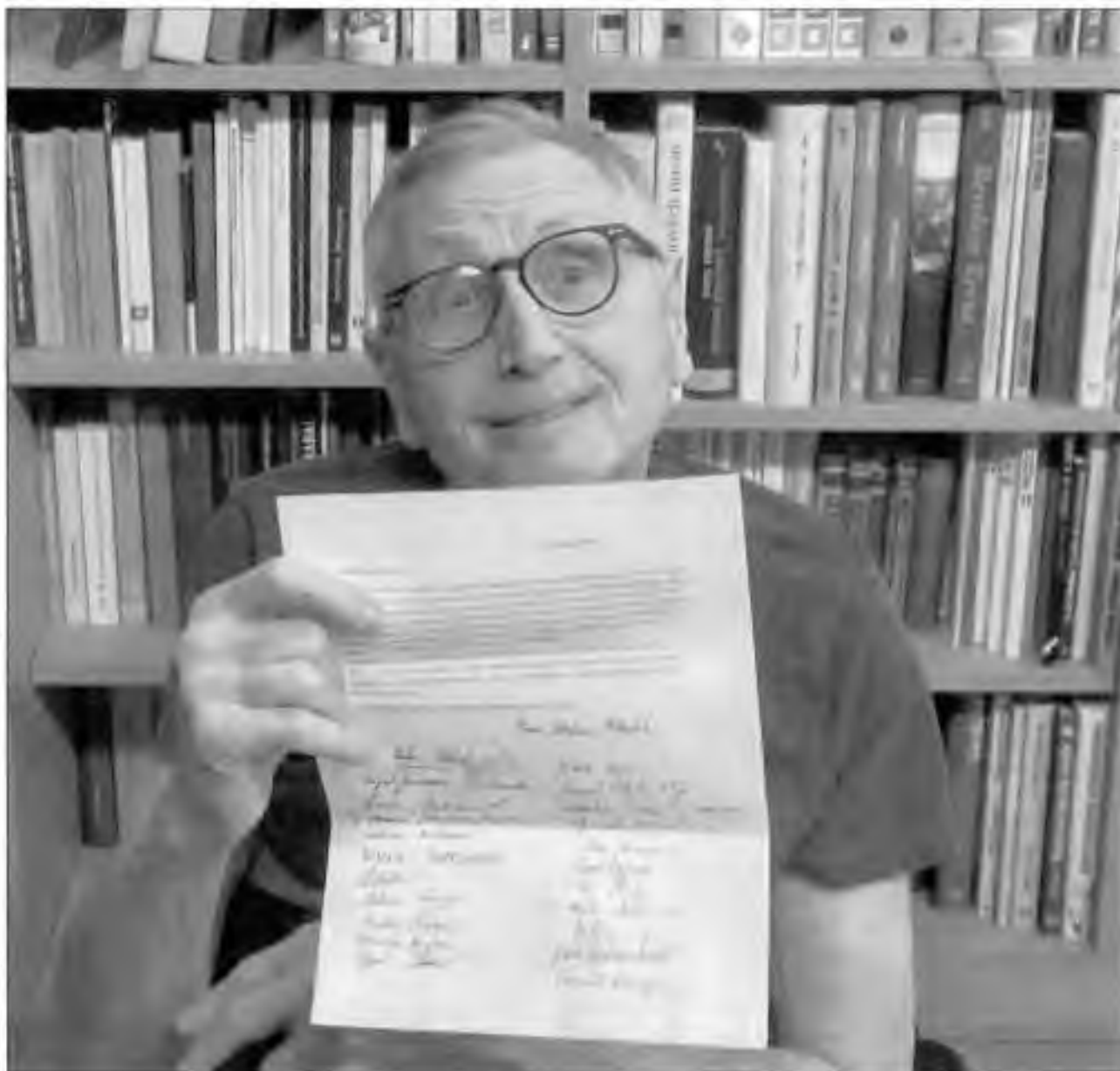
Nicméně Menzel si našel jiné záchytné body. Jednak se věnoval divadlu, a to zejména v zahraničí, od Maďarska po Chorvatsko, jednak založil rodinu. Dlouhá léta zarputilý starý mládenec se v roce 2004 oženil s Olgou Kelymanovou, absolventkou produkce na DAMU. V roce 2008 se v manželství narodila Anna Karolína (jejím biologickým otcem je režisér Jaroslav Brabec), o šest let později přibyla Eva Maria.

Bojovník za odbornou digitalizaci filmů

Angažoval se také ve sporu o způsob digitalizace starších děl, se svým dvorním kameramanem Jaromírem Šofrem razil hlasitě názor, že by u „čištění“ snímku měli stát vždycky filmaři, nikoli jen technici neznalí autorského záměru.

A navíc hrál. Od studentského filmu své kolegyně Věry Chytilové přes tituly *Kdyby tisíc klarinetů*, *Hra o jablko* či *Medvídek* až po koprodukční příběh *Tlumočník*, kde byl Menzelovým partnerem nositel Evropské filmové ceny Peter Simonischek.

Jednu z posledních rolí vytvořil ve filmu *Vlk z Královských Vinohrad* z roku 2016, kde představuje sám sebe: zábavně, ač ne právě lichotivě. „Udělal jsem to pro něj rád,“ řekl pak na adresu režiséra snímku Jana Němce, který zemřel ještě před premiérou.

Pan režisér Jiří Menzel děkuje za pozdrav od krajanů z České misie v Chicagu

Díky pražským přátelům pana režiséra jsme s Jiřím Menzelem a jeho rodinou byli i v daleké cizině v osobním kontaktu a v době jeho nemoci se naše misijní společenství za něho modlilo při našich pravidelných večerech modliteb za uzdravení.

Na snímku Jiří Menzel ukazuje dopis s mnoha podpisy našich krajanů, který jsme mu ještě před nedávnem poslali a ze kterého měl velkou radost a na oplátku nám zaslal vlastnoručně podepsané DVD s jedním ze svých posledních filmů „Tlumočník,“ kde ztvárnil hlavní roli.

Manželce Olze i celé zarmoucené rodině

**vyslovujeme touto cestou upřímnou soustrast,
kž Váš drahý zesnulý odpočívá v pokoji**

V paměti našeho národa zůstane hluboce zapsán svou celoživotní filmovou tvorbou.

Mons. Dušan Hladík
a krajané z České misie v Chicagu

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Encyklika „Fratelli tutti“ bude zveřejněna 4. října

Nová encyklika papeže Františka „Fratelli tutti“ bude zveřejněna v neděli 4. října, na liturgickou památku sv. Františka z Assisi. Italský název: „Fratelli tutti“, který papež zvolil pro tuto encykliku věnovanou „bratrství“ a „přátelství ve společnosti“, jak čteme v podtitulku, zůstane neměnný ve všech jazycích, do kterých se dokument bude překládat, sdělil Andrea Tomielli, ediční ředitel vatikánského Úřadu pro komunikaci. Jak známo, první slova nového okružního listu se inspirovaly výrokiem světce z Assisi, jehož jméno papež František přijal. Zatímco katolíci očekávají obsah dokumentu, který Petrův nástupce podepíše v sobotu 3. října nad Františkovým hrobem, rozproudila se debata o názvu encykliky a jeho významu. Jedná se o citaci z Františkových Napomenutí (6, Františkánské prameny 155): „*Pohlédme, bratři všichni, na dobrého Pastýře, který podstoupil utrpení kříže, aby zachránil své ovce*“, uvádí Tomielli zdroj z Františkánských pramenů a vysvětluje: Vzhledem k doslovnému uvedení výroku jej papež samozřejmě nijak nepozměnil, nicméně bylo by absurdní domnívat se, že se za tím skrývá jakýkoli úmysl vyloučit z adresátů poselství více než polovinu populace, tedy ženy.

Naopak zdůrazňuje Tomielli. Papež zvolil slova Františka z Assisi jako východisko k reflexi o bratrství a sociální náklonnosti, na které mu velmi záleží a s níž se zamýšlí obrátit na všechny sestry a bratry, muže a ženy dobré vůle, obývající tuto zemi. A to začleňujícím, nikoli vyřazujícím stylem. Prožíváme dobu poznamenanou válkami, chudobou, migrací, klimatickými změnami, hospodářskou krizí, pandemií: uznat, že jsme bratři a sestry, rozpoznat bratra či sestru v člověku, jehož potkáváme, a v případě křesťanů odhalovat v trpícím Ježíšovu tvář, je způsob, jak potvrdit nezadatelnou důstojnost každého člověka stvořeného podle Boží podoby. Současně si tak můžeme připomenout, že nynější obtíže nevyřešíme sami či v protikladu jedněch proti druhým, Severu proti Jihu, bohatých proti chudým anebo budeme-li oddělení jakoukoli jinou vyřazující rozdílností, soudí italský novinář.

V březnu tohoto roku, za vrcholící pandemie, se římský biskup modlil za spásu všech lidí na prázdňém náměstí svatého Petra, které bičoval déšť. Spočíval na něm bolestný pohled Ukřižovaného z kostela sv. Marcela a láskyplný pohled Panny Marie, Salus Populi Romani.

„*Bouři spadly masky oněch stereotypů, jimiž jsme zastírali svoje „ego“ ve stále snaze o vlastní image*“, řekl tehdy František, „*a znovu byla odkryta ona (požehnaná) sounáležitost, od níž se nelze odtrhnout: sounáležitost bratří.*“ Ústředním tématem papežského listu bude tato „požehnaná sounáležitost“, která z nás činí bratry a sestry. Bratrství a sociální přátelství, uvedené v podtitulu, označují vztah, který se nastoluje mezi lidmi, jež nepojí pokrevní pouta, a který se projevuje přívětivostí, pomocí a velkorysostí ve chvíli nouze. Není to zaujatý cit, protože nehledí na rozdílnosti a příslušnost. Z toho důvodu není možné přeslechnout všeobecné a výrazné poselství slov „Bratři všichni“, či je podrobit dílčímu výkladu, uzavírá Andrea Tomielli.

Katolická teologická fakulta slaví 30 let

Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy slaví svoje malé výročí. Velká výročí fakulty se vztahují ke 14. století, kdy byla fakulta založena v rámci nově vzniklé Univerzity Karlovy. Méně známé však je, že velkým mezníkem byl pro akademickou obec také rok 1990. Fakulta totiž v průběhu své historie nesídlila vždy v Praze a ne vždy byla součástí Univerzity Karlovy.

Roku 1950 byla KTF z důvodů měnícího se režimu vyloučena ze svazku Univerzity Karlovy. Došlo k jejímu přejmenování a později i odsunu do Litoměřic. K napravení těchto změn došlo až po Sametové revoluci o celých 40 let později. Dne 24. září 1990 totiž proběhl v pražském Karolinu slavnostní akt za přítomnosti univerzitní akademické obce a vrchních představitelů církve i státu. Během něj byla Katolická teologická fakulta vzata zpět do svazku Univerzity Karlovy. Fakulta se přestěhovala zpět do Prahy a začala její nová devčická éra.

KTF tedy již 30 let opět působí v Praze a zastává své čestné místo jedné ze 17 fakult největší české univerzity. Za poslední tři dekády se nejen vyvíjela, ale i rozrostla do šíře. V současnosti se na ní vyučují obory Katolická teologie, Aplikovaná etika, Teologické nauky, Dějiny křesťanského umění a Dějiny evropské kultury.

Více informací najdete na: www.ktfuk30.com

V říjnu vyjdou Kamínky.

Kniha plná vzpomínek na arcibiskupa Karla Otčenáška

Rok 2020 je rokem, v němž si připomínáme sté výročí narození arcibiskupa Karla Otčenáška. A právě při této příležitosti vyjde kniha Století Karla Otčenáška - Kamínky.

Rodák z Českého Meziříčí na Rychnovsku se narodil 13. dubna 1920. Během svého života nesčíslněkrát projevil svou hlubokou víru, pro kterou byl nucen projít nejednou těžkou zkouškou - internací kněží počátkem 50. let, roky těžkého žaláře, odnětím státního souhlasu nebo vyhoštěním mimo domáckou diecézi do kraje. Rodák z Českého Meziříčí na Rychnovsku se narodil 13. dubna 1920. Během svého života nesčíslněkrát projevil svou hlubokou víru, pro kterou byl nucen projít nejednou těžkou zkouškou - internací kněží počátkem 50. let, roky těžkého žaláře, odnětím státního souhlasu nebo vyhoštěním mimo domáckou diecézi do kraje. Nátlak režimu ale nikdy jeho ducha nezlomil. Karel Otčenášek v každé situaci zůstal věrný svému přesvědčení a současně otevřený každému člověku. Měl v sobě zmožnou neuvěřitelnou vitálnost. Jeho celoživotní postoj a energie, kterou uměl vyzařovat, jsou tím, čím k nám dodnes promlouvá. A odpovědí, proč si jeho osobnost připomínat. Dnešními slovy lze říci, že jedním z největších projektů, kterým se během svého života zabýval, bylo shromáždění vzpomínek křesťanů na komunistické pronásledování. Bez něho by tato svědectví odešla spolu se svými aktéry. A bez znalosti historie jsme odsouzeni ji prožít znovu.

Publikace Století Karla Otčenáška - Kamínky, na tento jeho obrovský počín svým způsobem navazuje. „*Pokusili jsme se přinést svědectví o osobě arcibiskupa Karla. Pohled mnoha osobností, jeho blízkých spolupracovníků i těch, které potkal na své cestě. Měřítkem nám nebyl rozsah vzpomínky, společenské postavení respondenta ani intenzita kontaktů s Karlem Otčenáškem. Jednotlivá svědectví nejsou řazena ani chronologicky. Je to doslovně mozaika, která však vytváří neuvěřitelně barevný obraz osobnosti otce arcibiskupa*“, říká ke vzniku publikace autorka Ludmila Žlábková, předsdkyně Spolku Saeculum. V první části publikace je shromážděno na více než tři desítky vzpomínek na Mons. Karla Otčenáška, druhá je věnována cyklu akcí k příležitosti stého výročí jeho narození. Text je doprovázen řadou fotografií. Mnoho z nich nebylo dosud publikováno.

Publikaci je možné objednat na webových stránkách www.karelotcenasek.cz, kde jsou zveřejněny podrobnosti.

Podle zpráv České biskupské konference

1. svaté přijímání slovenských dětí v naší misii 20. září 2020

1. řada zleva: Natalie Hvizdoš, Adriana Rošťák, Mária Faustína Jašnáková, Klaudia Nella Kríštof, Sára Janas

2. řada: Thomas Martin Basista, Simon Janas Mabry, Maximillian Janas Mabry, Štefan Halčín

3. řada: Darina Arvajovičová, katechetka, Fr. Stanislav Bindas CM, slovenský misionář, Mons. Dušan Hladík, český misionář

Jsi unikát!

Co máme na mysli, když říkáme, že je něco unikátní? Určitě něco vzácného, drahého, originálního, například vzácné perly. Ty patřily už od starověku k nejvzácnějším a nejdražším šperkům na světě. Od antických dob až do dneška jsou za nejbohatší naleziště perel považovány tři oblasti: první mezi Cejlonem a

Indií, druhá v Perském zálivu a třetí v Rudém moři. Okouzlení perlami podlehla i Amerika. Dobrodruzi a hledači pokladů pátrali v řekách, jezerech a potocích po perlorodkách a perlách. Naleziště sladkovodních perel skutečně objevili, to nejbohatší bylo v povodí řeky Mississippi. Lov perel byl zvláště v moři velice nebezpečný. Jako příklad se uvádí, že v letech 1910–1917 zahynulo u severoaustralského pobřeží na jediném místě 144 potápěčů a mnoho dalších ochrnulo následkem nedostatečného zásobování mozku kyslíkem. Tolik jsou lidé ochotni riskovat kvůli věcem, které jsou krásné a žádané. Jakou hodnotu má vlastně lidský život?

Jsi unikát! Jeden z nejúspěšnějších autorů moderní britské literatury, spisovatel C. S. Lewis napsal: „Neexistují obyčejní lidé. Nikdo z nás není pouhý smrtelník.“ Je to pravda – každý člověk je originál. Věř tomu nebo ne, na světě se nenajde nikdo, kdo by byl přesně takový, jako jsi ty. Tvůj vzhled, tvůj hlas a charakterové vlastnosti, tvé návyky, inteligence, osobní vkus – to

všechno z tebe tvoří originál. Dokonce i otisky prstů tě odlišují od ostatních lidí. Jak bys mohl být pouhým produktem přírodního vývoje, nebo nějaké vesmírné montážní linky?

Ty jsi naprosto jedinečný, jsi unikát! Možná nevíš, že Bůh stvořil tebe a také ostatní lidi ke svému obrazu. Dal ti svobodnou vůli, rozum, tvůrčí schopnosti, ale také schopnost odpouštět, milovat, smát se, plakat, radovat

se i prožívat bolest. Tím vším jsi opravdu unikát!

Bůh tebe i mne tolik miluje! Bůh není bezcitný, chladnokrevný vládce nebes. Jako náš Stvořitel cítí naše bolesti, nese s námi náš smutek. Má o nás neustálý zájem, chce s námi být v kontaktu, pomáhat nám a radit nám při cestě životem. Jakmile objevíme velikost Boží lásky k člověku, začínáme chápat podstatu hříchu. V čem spočívá? Otáčíme se k Bohu zády, jdeme si svou

vlastní cestou. Pána Boha na nic nepotřebujeme. Jeho láska a milost, vedoucí ke šťastnému životu, se tak nemůže uskutečnit.

Bůh je však trpělivý a vyčkává. Dává nám čas, protože nás stále miluje, i když si jej nevšímáme. Stále se na nás dívá jako na jedince nevyčísitelné hodnoty. Nechce, abychom pro své hříchy zemřeli, a ztratili tak možnost záchrany před věčným trápením. Bible uvádí, že Bůh nás dokonce tak miloval, že dal svého jediného Syna, aby zemřel za hříchy všech lidí. „V tom je láska“, říká Bible, „ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás.“

Bůh na Tebe čeká! Bůh nabízí každému odpuštění hříchů. Také tobě chce dát nový, smysluplný život. Když přijmeš Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele a necháš jej, aby tvůj život proměnil, staneš se účastníkem jeho nebeského království. Vyššího a slavnějšího cíle už nemůžeš dosáhnout!

Jsi pro Boha nesmírně cenný! Přestože jsi o Boha nestál a Ježíše Krista dosud přehlížel, můžeš jej dnes poprosit, aby tě přijal a dal ti nový život: *Pane Bože, děkuji Ti za to, že jsi poslal Ježíše Krista, aby zemřel za moje hříchy. Děkuji Ti, že jsi ho vzkřísil z mrtvých a ustanovil ho Pánem života i smrti. Pane Ježíši, staň se mým Spasitelem, dej, abych mohl poznat Tvé odpuštění a žít s Tebou navěky ke Tvé slávě. Pomož mi, abych mohl jako jedinečná bytost žít životem, který jsi mi připravil, a pro který jsi mne stvořil.*

Až zestárněte...

Nikdy se nesnažte nikoho poučovat,
i když víte jistě, že máte pravdu.
Vzpomeňte si, jak jste nedbali na rady starších.
Nesnažte se pomáhat, pokud vás o to nepožádají.
Nesnažte se chránit své blízké před všemi
neštěstími světa, prostě je milujte.
Nestěžujte si na zdraví, sousedy, vládu, duchod,
nehádejte se s jinými starými lidmi.
Nečekejte vděčnost od dětí.
Pamatujte, že nevďěčné děti nejsou,
jsou jen hloupí rodiče,
kteří od svých dětí očekávají vděčnost.
„Dal jsem ti nejlepší roky...“
„Jsem starší, takže vím lépe...“
Tohle je nevhodné.
Neutrácejte své peníze za prostředky proti stárnutí,
je lepší je utratit za výlety.
Nedívejte se každou chvíli do zrcadla a
noste make-up v tmavé místnosti.
Snažte se vypadat co nejlegantněji,
elegantně, ne mladistvě.
Věřte, takhle je to lepší.
Starejte se o svého muže, i když se z něj stane vrásčitý,
bezmocný a nevrlý starý muž.
Pamatujte, že byl kdysi mladý, silný a veselý.
Pamatujte, že býval štíhlý, pěkný.
A možná je jediný, kdo vás teď opravdu potřebuje...
Nesnažte se držet krok s časem za každou cenu:
rozumět novým technologiím, neustále sledovat zprávy,
neustále studovat něco nového, jen abyste se „nezaostávali.“
Život má být zábavný.
Dělejte, co můžete.
Neobviňujte se.
Cokoliv se stalo ve vašem životě nebo životě vašich dětí,
vězte, že to tak mělo být.
Chraňte své blízké v každé situaci až do konce!
Dělejte, co můžete, to je velmi důležité.
A pamatujte, že pokud jste stále naživu,
někdo vás potřebuje....

Sokrates o demokracii

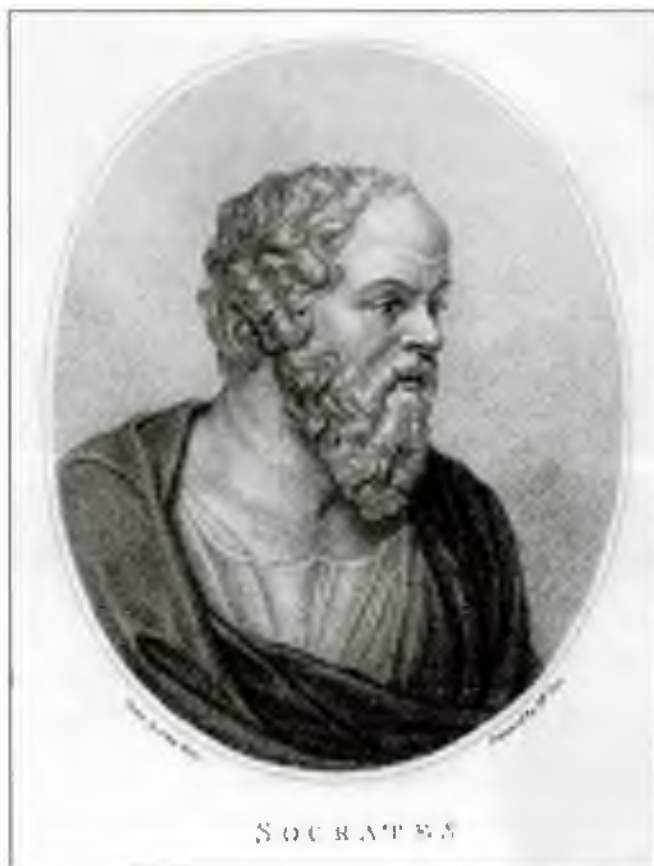
Demokratické zřízení doplatí na to,
že bude chtít vyhovět všem.

Chudí budou chtít část majetku bohatých.
A demokracie jim to dá.

Mladí budou chtít práva starých.
Žena budou chtít práva mužů.
Cizinci budou chtít práva občanů.
A demokracie jim to dá.

Zločinci budou chtít obsadit veřejné funkce.
A demokracie jim to umožní.

A až zločinci demokracii nakonec ovládnou,
protože zločinci od přírody tíhnou po pozicích
moci, vznikne tyranie horší, než dovede
nejhorší monarchie anebo oligarchie.

Zasláno čtenáři Hlasů národa

Zahradní piknik České misie 30. srpna 2020

Dobré jídlo a pítí je základ pikniku

Naši pokladníci

Opékají se klobásky

Začíná grilování ryb

Smaží se oblíbené bramboráky

Kuchařky připravují Langoše

K té masnotě nemůže chybět vychlazená Pížeň

Naše ženy připravily vynikající domácí pečivo

Bohatá tombola měla přes stovku cen

Na grilované makrely se všem sbíhaly sliny

Stánek s upomínkovými předměty z naší rodné vlasti

K poslechu, zpěvu a tanci hraje populární skupina „Borůvky“

Nejmladší zpěvák Vilík a jeho dědeček (uprostřed) hraje na kytaru

Družné zábavě přálo slunečné letní počasí

Piknik je vždy příležitostí k radostnému setkání s přáteli

„Plznička“ příjemně ochladí – vytočilo se jí celých 6 beček

Děti se dokonale bavily na našem zahradním hřišti

Stánek s domácím medem a dalšími produkty včel

Všichni byli nadmíru spokojeni – piknik se skutečně vydařil

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

**10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154**

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

***Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service***

Srdečné přání

Hudební skladatel, mistr

Zdeněk Pololáník

**25. října 2020 oslaví své
85. narozeniny**

**milému jubilantovi, věhlasnému umělci
a dlouholetému odběrateli Hlasů národa**

**přejeme a v modlitbách vyprošujeme
hojnost darů Ducha Svatého,
především neutuchajícího daru umění,
stálé zdraví, životní optimismus a tvůrčí elán**

Mons. Dušan Hladík

a krajané z České Misie v Chicagu

Rádi zpíváme Vaše duchovní písně a žalmy

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Theresa Aveni, President

Úmrtní oznámení

*S nadějí na věčný život oznamujeme všem přátelům,
že od služby v církvi pozemské ke službě u oláře nebeského
povolal Pán života a smrti svého jáhna*

Josefa Daňka

**Zemřel pokojně v neděli 13. září 2020 ve věku 90 let.
Na jáhna byl vysvěcen 10. července 1993 v Českých Budějovicích.**

**Sloužil ve farnostech Vyšší Brod, Rožmberk,
Malšín a Dolní Dvořiště.**

**O jeho životě jsme psali podrobně
v letošních srpnových Hlasech národa.**

**Rodina, kněží a jáhnové českobudějovické diecéze
se s ním rozloučili 26. září 2020 v Kamenném Újezdě,
kde byl pak uložen do rodinného hrobu.**

**Synům Josefovi, Pavlovi a Janovi s rodinami
vyslovujeme touto cestou upřímnou soustrast,
kež Vás Pán Bůh potěší ve Vašem zármutku
a tatínkovi dá věčnou odměnu za jeho lásku k Vám
i za jeho práci učitele ve škole a službu jáhna v církvi**

Mons. Dušan Hladík a přátelé

Česká Misie v Chicagu

Vás srdečně zve na oslavu

Panny Marie

v neděli 25. října 2020

v kostele České Misie

9415 Rochester Ave., IL 60513

ve 2.00 hodiny odpoledne

**V době pandemie, když nemůžeme uskutečnit
naše tradiční poutě na Holy Hill a do Lisle
přijďte oslavit Pannu Marii,
v měsíci říjnu
zasvěceném Královně svatého růžence
do našeho kostela.**

**Při mši svaté a následující pobožnosti
chceme odprosit za urážky
Matky Boží a jejího Syna
při stržení Mariánského sloupu v Praze a
poděkovat za jeho obnovení v letošním roce.**

**Chceme prosit za mravní a duchovní obnovu
našeho národa v předvečer státního svátku
a také se pomodlíme
za zemřelé příbuzné a krajanů
i kněze, kteří sloužili našim věřícím zde v Chicagu.**

*Přijďte v hojném počtu
a pozvěte své přátele a známé!*

*Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík
Tel. (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050*

Biskup Václav Malý oslavil 70. narozeniny

Mons. Václav Malý se narodil 21. září 1950 v Praze.
Po absolvování gymnázia studoval v letech 1969-1976
na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích,
na kněze byl vysvěcen 26. června 1976 v Praze.
V letech 1976-1978 byl kaplanem ve Vlašimi a Plzni.
V únoru 1977 podepsal Chartu 77 a o rok později se stal členem
Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných.
Od ledna 1979 byl bez státního souhlasu, pracoval jako zeměměřičský
figurant. V květnu téhož roku byl zatčen, obviněn z podvracení
republiky a ve vazbě byl držen do prosince 1979.
V letech 1980-86 pracoval jako topič v pražských hotelech.
V letech 1981-1982 byl mluvčím Charty 77
a v roce 1989 mluvčím Občanského fóra.
Po listopadu 1989 působil biskup Malý
v pražských farnostech na Smíchově a v Holešovicích.
1. prosince 1996 byl jmenován kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta,
3. prosince 1996 jej papež Jan Pavel II. jmenoval
titulárním biskupem marcellianským a pomocným biskupem pražským.
Svěcení přijal 11. ledna 1997 v Praze. Hlavním světitelům byli
tehdejší pražský arcibiskup Mons. Miloslav Vlk, spolusvětiteli byli
J. Em. Giovanni Coppa a Mons. Jaroslav Škarvada.
Jako své biskupské heslo si zvolil „Pokora a pravda“.
V České biskupské konferenci je členem Komise pro kněžstvo
a předsedou Rady Iustitia et Pax, která má na starosti
dodržování míru a spravedlnosti a péči o menšiny a migranty.
Také je pověřen péčí o pastorační krajanů v zahraničí.

Milý Otče biskupe,
děkujeme Vám za Vaši péči
o české krajanů v misiích po celém světě.
Rádi vzpomínáme na Vaše návštěvy Chicaga
a těšíme se na další setkání.
V našem kostele Českých patronů
Vám u ochránců naší vlasti, především
u Vašeho patrona sv. Václava a Matky Boží,
vyprošujeme přimluvu u našeho dobrotivého Pána Boha,
aby Vám do dalších let života udělil všechny potřebné milosti,
dary Ducha Svatého, sílu k apoštolské službě, lásku a moudrost,
stále zdraví duše i těla i osobní štěstí a spokojenost.

**Ať Vám Hospodin žehná
po všechny dny Vašeho života!
S přáním všeho dobrého**

*Mons. Dušan Hladík
a krajané z České Misie v Chicagu*

Dívka s lípou

na československé jednokorunové minci z let 1957 - 1992

Tajemství motivu jednokorunové mince

Tajemství motivu slavné jednokorunové mince ražené od roku 1957 bylo odhaleno teprve před dvěma roky, kdy se reportéři České televize vydali za pravdou až do Švýcarska. Tam se setkali s Bedříškou Synkovou, ženou, která je vyobrazena na aversu této československé mince. Pokud by komunisté znali identitu dívky, sázející lípu již tenkrát, nestačili by se divit ...

Známé akademické sochařce Marii Uchytílové-Kučové (1924-1989) se podařilo něco, což až do nedávné doby téměř nikdo nevěděl, ale za co jí hrozil v dané době velký trest. Na novou korunovou minci, vyraženou v padesátých letech, si totiž za předlohu vybrala podobu dívky, kterou komunistický režim v r. 1954 uvěznil z politických důvodů v kriminále na 10 let. Jedná se o tehdejší 19letou dívku, dnešní již třiaosmdesátiletou Bedříšku Hoffmannovou-Synkovou (*1935), která od roku 1968 žije ve Švýcarsku.

Jednokorunová mince
s Bedříškou Synkovou na reversu.
Autorka Marie Uchytílová-Kučová

Skautku komunisti uvěznili, ale s jejím portrétem pak platili

Dívka s lípou se na nové jednokorunové minci objevila v roce 1957, její představitelka si ale v té době odpykávala čtvrtý rok svého původně desetiletého trestu vězení. Byla totiž odsouzena za vlastizradu, protože vedla skautský oddíl. Bedřiska Synková byla potrestána za činnost ve skautské organizaci, kterou tehdejší komunistický režim zakázal. Sama Synková k tomu tehdy řekla: „Nikomu jsme nechtěli škodit, a taky jsme nikomu neškodili. Nepovažovali jsme za nutné zákaz skautingu respektovat, protože jsme neviděli důvod.“ Tehdy jí bylo devatenáct let. Její pražský skautský oddíl Ostříž tajně jezdil tábořit, vydával časopis a jeho členové se připravovali na dobu, až režim padne. Nakonec ji ale zatkl jednoho brzkého rána roku 1953, a Bedřiska Synková skončila v r. 1954 za mřížemi.

Políček režimu od rozhořčené sochařky

Příběh Bedřisky Synkové se dostal k sochařce Marii Uchytílové-Kučové, která vyučovala na umělecké škole. Matka

Bedřisky tam totiž pracovala jako sekretářka a případ své dcery sochařce vyprávěla. Trpký osud Bedřisky vybudil sochařku Marii Uchytílovou k tomu, aby použila její portrét v návrhu na novou jednokorunovou minci s tím, že se režimu originálně pomstí. Byla tak rozčilená, že matce Bedřisky řekla: „Přineste mi fotografii, já se ji pokusím zpracovat a dám ji na korunovou minci. Nikdo to ale nesmí vědět“. Začal se tak rodit jeden z velkých husarských kousků, o kterém se dlouho vůbec nic nevědělo. V roce 1957 se totiž komunistický aparát rozhodl zavést nové bankovky a mince. Do soutěže o návrh podoby jednokorunové mince se proto přihlásila i Marie Uchytílová. Sochařka se nenechala zstrašit možnými důsledky svého jednání a do soutěže poslala svoji verzi koruny s vyobrazenou Bedříškou Synkovou jako dívku s lípou.

Tehdy 19letá Bedřiska Synková

Kdyby se totiž ukázalo, že má být na československé minci odsouzený člověk, který si právě odpykává ve vězení trest, mohl by strůjce nápadu potkat zlý konec. „Pokud by jí prokázali politický úmysl poškodit stát, že to byla třeba jistá forma sabotáže nebo provokace, my-

Bedřiska Synková, provdaná Hoffmannová,
ve svém švýcarském bytě

Akad. soch. Marie Uchytlová-Kučová

slím, že v té době by reakce režimu mohla pro takového člověka být osudová," uvedl historik PhDr. Prokop Tomek, PhD. (* 1965), který v letech 2006-2009 vedl mimo jiné i cyklus přednášek o třetím odboji na Univerzitě Pardubice.

Návrh, který si prosadil ministr financí:

Návrhů na minci se sešlo více než sto. Podvratný nápad se vůbec nemusel uskutečnit, jelikož komise původně k razbě doporučila návrh s hutníkem. Zasáhla ale náhoda. Soutěž skončila, porota výsledek soutěže podepsala a předpokládala, že je tedy rozhodnuto. Jenomže tehdejší ministr financí Julius Duriš (1905-1986) si vyžádal poslední slovo. Byl to právě on - tvrdý zastánce komunistické linie - který nevědomky prosadil návrh, kde byla vyobrazena vězněná skautka **Bedřiška Synková**. Návrhy mu tehdy zavezl sám předseda poroty. Jejich prohlídce prý věnoval pouhých deset minut a následně ukázal na návrh Uchytlové s tím, že právě ten se bude razit. A slovo ministra platilo.

Jeden se bál druhého, proto se to povedlo

Zatímco mince s vyobrazením Synkové se oslavovaly i ve filmovém týdeníku, sama odsouzená dál čekala ve vězení. Její matka se ale rozhodla za dceru bojovat. Vypravila se na Ústřední výbor komunistické strany Československa se

žádostí o propuštění své dcery. Nikoho tam neznala, ale přečetla si dole cedulku se jmény a vydala se za jedním úředníkem. Ten odmítal dokument převzít s tím, že to nespadá do jeho kompetence. Řekla mu odvázně a zcela naslepo, že půjde za jeho kolegou, který sedí o patro výš. Na úředníka to zapůsobilo jako hrozba, protože jeden se bál druhého. Řekl jí tedy, že si žádost vezme na starost. Úředník pak žádost odnesl k podpisu tehdejšímu prezidentu Antonínu Novotnému. Novotný celkem bez velkého přemýšlení žádost hned podepsal. Díky podpisu tehdy mocného komunisty si tak dcera nakonec odseděla „jen“ pět místo původních deseti let. Po propuštění z vězení se Bedřiška Synková setkala tváří v tvář s umělkyní, která ji dostala do peněženek všech lidí v naší zemi.

Krátká šance obnovit Skauta

Skautingu, který ji přivedl za mříže, se Bedřiška úplně nevzdala. V roce 1967 se politická atmosféra v Československu postupně uvolňovala a skauting začal znovu ožívat. Bedřiška Synková se znovu začala angažovat. Vytvořila menší oddíl s šesti děvčaty, které připravovala na to, aby se mohly i ony stát skautskými vedoucími. Také si našla manžela a porodila syna Alberta. Příjezd vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968 však klima opět změnil, a tak v témže roce emigrovala tehdy již vdaná Bedřiška Hoffmannová s manželem a jednorodným synem, nejprve do Vídně, následně pak do Švýcarska, kde zůstala a kde dosud žije. Politicky se angažovala i ve švýcarské emigraci. Vedla „Světové sdružení bývalých politických vězňů“ a vydávala časopis „Mukl“.

Sochařka Marie Uchytlová se bohužel svobodného Československa už nedožila. Zemřela 16. listopadu 1989 – tedy jeden den před sametovou revolucí. Její jednokorunová mince ji ale přežila. S touto mincí, na níž je zobrazena mladá Bedřiška Synková, jsme platili až do rozdělení Československa v roce 1993 na dva samostatné státy - Českou republiku a Slovenskou republiku.

Motiv ženy, která sází pravou rukou do země lípu a v levé ruce drží další li-

Jednokorunová mince s motivem ženy v pokleku, jež sází lípu, na zadní straně byla ražena ve Státní mincovně v Kremnici ze slitiny 91 % Cu (měď), 8 % Al (hliník), 1 % Mn (mangan). Má vroubkovanou hranu a je nemagnetická. Platila od 2. září 1957 do 31. prosince 1992. Její průměr je 23 mm a hmotnost 4 gramy.

Na lici mince byl postupně znak Československé republiky (vlevo nahoře), znak Československé socialistické republiky (vlevo dole) a znak České a Slovenské federativní republiky (vpravo dole).

pové sazenice, byl na lici jednokorunové mince až do konce existence československé koruny, tj. přes 35 let – od 2. září 1957 do 31. prosince 1992. Stala se tak mincí s časově nejdelším reálným oběhem v moderních dějinách našeho mincovnictví. Měnil se ovšem avers (lic) mince. Od 2. září 1957 do 1. prosince 1961 byl na lici ražen malý státní znak Československé republiky (ČSR) používaný před rokem 1960, od 1. prosince 1961 do 1. dubna 1990 to byl nový název i nový státní znak Československé socialistické republiky (ČSSR) a od 1. dubna 1990 do 31. prosince 1992 nový název i nový státní znak České a Slovenské federativní republiky (ČSFR).

Je to vlastně historický paradox, že nespravedlivě odsouzené děvče mělo pomník v kapse každého člověka v celém Československu.

I tehdejší Československá státní spořitelna si později dala korunovou minci s Bedřiškou Synkovou do svého znaku.

Zpracováno s použitím veřejně dostupných pramenů a vlastního archivu Ing. Josef Kříž, panglotia@gmail.com

Naše první světice Dobroslava

Pokračování ze str. 2

Když měla Dobroslava 3 roky, a když Konstantin-Cyryl s Metodějem působili na Velké Moravě už 4 roky, vystoupil na povrch konflikt o liturgický jazyk, který opozdil vstup těchto misionářů do země Čechy. V té době v Čechách vládl 25 letý mladík, zvaný Bořivoj. Tentýž, který porazil útočníky v roce 872 s vévodou Mojslavem a se čtyřmi dalšími. Byl ženatý s mladičkou Ludmilou, jedinou dcerou a dědičkou knížete Slavibora. Pro své dobré vlastnosti a pro majetky své manželky se Bořivoj stal nejmocnějším vládcem v Čechách, něco jako místním králem Čechů. Přesto byl závislý na politice svých mocných sousedů Rostislava (Poznámka J. K.: v originále: Ratislao) a Svatopluka, kteří v uvedeném pořadí vládli na Velké Moravě.

Bořivoj a Ludmila si už k roku 875 zřídili svůj dvůr a příbytek na hradě zvaném Levý Hradec. Ještě dnes po něm nacházíme určité stopy. S nimi na Levý Hradec přišla žít jako schovanka osiřelá Dobroslava, která v té době měla 11 roků (Poznámka J. K.: ve španělském textu je, zřejmě omylem, uvedeno: 8 roků). Ludmila ji měla velmi ráda. „Byla jí velkou přítelkyní“ říká historická zpráva, a „předstihovala ji jen v málo letech“. To dokazuje, že se Ludmila vdala velmi mladá, když sotva přešla do puberty, a že věkový rozdíl mezi Ludmilou a Dobroslavou nebyl větší než půl tuctu roků (Poznámka J. K.: výpočetem z předchozích a následujících údajů jejich věkový rozdíl byl pouze 4 roky). Tak věkově blízké a tak spojené čistou láskou, obě ještě mladičké, trávily šťastné dny v tom majestátním sídle.

Vévoda Bořivoj byl už křesťanem, protože mnich Kristián, jeho vnuk nebo pravnuk a první historik Čechů píše, že když Bořivoj přišel žít do tohoto hradu, byl doprovázen kaplanem jménem Pavel Kaich nebo Kaicha, a že byl už pokřtěný. Jak říkají ctihodné texty, pokřtil ho sám arcibiskup Metoděj. Pevnost Levý Hradec takto uspořádaná, tedy pevnost s křesťanským velitelem a s dvorním kaplanem jmenovaným přímo arcibiskupem Meto-

Ikona sv. Dobroslavy od Jany Baudišové

dějem, se brzy proměnila ve svatostánek. Ten pak mohl vyzařovat světlo víry mezi české pohany. A tak se i stalo.

V nitru hradu vystavěl Bořivoj malý kostel, který, jak se dalo očekávat, byl zasvěcen sv. Klimentovi. Dobrý vévoda tímto způsobem vyjádřil vděčnost v pořadí čtvrtému papeži a mučedníku sv. Klimentovi, jehož malé relikvie zde byly uloženy. A současně chtěl takto vyjádřit svoji vděčnost svatým bratrům misionářům Konstantinu-Cyrylovi a Metodějovi, kteří tělo sv. Klimenta už dříve našli a odnesli na svoji apoštolskou misi na Velké Moravě.

„Toto byl první kostel v Čechách“ říká Legenda o kostelíku na Levém Hradci, a dodává: „Toto byl kostel, který sloužil jako křestní kaple jeho manželky Ludmily a schovanky Dobroslavy-Eurosie-Orosie“. Jestliže vévoda Bořivoj, jako osoba starší, byl pokřtěn dříve než započal svoje duchovní dílo v pevnosti, vévodkyně Ludmila, jeho manželka, a Orosia, také mladší než vévoda, musely na svůj křest počkat. Zatímco se zdi Svatoklimentského kostela zvedaly, tyto dvě, jež se měly rády a zůstávaly spolu, se účastnily hodin náboženství, které jim dával jejich kaplan Pavel Kaicha. Tyto dvě mladé ženy prošly

katechumenátem poměrně dlouhým. A protože se nacházely ve věku plného už rozumu a chápání, mohly dobře rozumět vyučování a přiblížit se křtu plně a vědomě v tom, co jim obdrží. Také už začaly chápat povinnosti, které tato první křesťanská svátost přináší.

Pokřtěny byly pravděpodobně v roce 877, kdy Ludmila bylo 17 roků, a když Dobroslava-Eurosie-Orosie dospěla do věku puberty. (Poznámka J. K.: bylo jí tehdy 13 roků.) Pokřtil je žák sv. Metoděje, basilánský mnich, a současně také dvorní kaplan Pavel Kaicha (Poznámka J. K.: v originále je uváděn střídavě jako: Kaich, Kaicha, Kajcha, Caich, Caicha, Caycha, apod.). Kněz a řeholník Pavel Kaicha je uctíván prostřednictvím legendy o sv. Basilovi Velikém, zvláště na Východě.

Orosiin klid na hradě Levý Hradec netrval dlouho. Někteří Češi v Čechách se proto, že zůstali pohany, vzbouřili proti vévodovi Bořivojovi. Střetnutí mezi princem a jeho poddanými se zdálo být blízké, válka neodvratná. Ale vévoda nechtěl válku. To proto, že byl dobrým, věřícím křesťanem a také proto, že miloval svůj lid láskou upřímnou a křesťanskou. V souladu se svým svědomím a na radu svého kaplana Kaicha odešel s celou svojí rodinou hledat útočiště u krále Velké Moravy Svatopluka. Čechy zůstaly bez panovníka. Na Bořivojovo místo byl zvolen šlechtic zvaný Stojmír, který byl svých panství zbaven otcem knížetem Bořivojem. Toto se pak stalo v polovině roku 879.

Ale mnozí lidé, napůl obrácení na víru, se brzy unavili špatnou vládou Stojmíra a požadovali přítomnost svého dobrého vévody křesťanského, který se nacházel ve vyhnanství. Období bez vlády vévody Bořivoje netrvalo dlouho. Jeho pravnuk kronikář Kristián říká, že trvalo „aliquantum“, což je latinský tvar zdvojnásobiny, který slovanští autoři překládají jako: „asi 10 měsíců“. Bořivoj žil na Velehradě, na staroslavném dvoře svého velkého přítele a zároveň příbuzného Svatopluka. Návštěvy a rady arcibiskupa Metoděje činily mu tuto jeho těžkou zkoušku, toto jeho vy-

hnanství snesitelnějším. Všichni tři, Bořivoj, Ludmila i Orosia, se přitom utvrďovali v křesťanské víře kterou přijali, a také v povinnostech, které tato víra přináší.

Na podzim roku 879 byl arcibiskup Metoděj znovu povolán do Říma. Ale tento svatý misionář se poté, co si všechno dobře promyslel, do Říma nedostavil dříve než v červnu roku 880. Shodou okolností v čase, kdy se tam nacházelo také poselstvo aragonské. Co se přihodilo, že aragonské poselstvo bylo v Římě, a proč se tam setkal s poselstvem apoštola Slovanů arcibiskupa Metoděje? Seběhly se události velmi zajímavé, které jsou zaznamenány pouze v naší Legendě, a které se perfektně shodují s nejnovějšími historickými poznatky a také s naší tradicí.

Je známo, že v době, kdy trvale upadala hraběcí linie Aznarovců, pobýval v Aragónii hrabě, který patřil do královské větve dynastie Jiménezů (též Ximenesů).

Jmenoval se Fortunio neboli Fortún Jiménez a byl osobností s vlivem hned po králi největším. Naše Legenda přerušuje svoje vyprávění a zapřísahá tohoto mocného hraběte Fortúnia, aby při památce už nežijících, poměrně vzdálených příbuzných, při památce svého bratra krále García Jiméneze, svého synovce García Iñigueze a při památce svého prvorozeného syna (Iñiga?) si uvědomil svůj původ a svoji hodnost a převzal otěže moci v těchto Pyrenejských horách.

I vzešel z něho král úctyhodný, král vychovatel, král přízrůbivý, který byl rozhodnut ponechat své žezlo už jednou provždy v moci zákona nástupnictví. On sám chtěl královské žezlo vlastnit především proto, že byl otcem synovců a neteří tehdy panujícího krále, tedy otcem dětí pocházejících z královské dynastie Jiménezů. Nejednou v historii byly nároky na trůn nebo i královské a otcovské tituly použity obdobně ve velmi širokém chápání významu těchto pojmů a slov.

Následuje krátký příklad z dávné španělské historie, který by měl potvrdit pravdivost toho, co bylo v předchozí větě řečeno. Aby Fortunio Jiménez své teprve krátké vlastnictví královského titulu upevnil a aby jeho držení zajistil i pro svoje potomky, potřeboval získat buď pro sebe, nebo alespoň pro svého syna nevěstu z královské krve. Královský původ Dobroslavy-Eurosie-Orosie byl podle tehdej-

Zavraždění sv. Dobroslavy zobrazené
v publikaci J. F. A. Lópeze

ších společenských pravidel zajištěn už jen tím, že byla schovankou českého vévody a něco jako místokrále Čechů Bořivoje. Ten byl příbuzným krále Velké Moravy Svatopluka I. Velikého.

Poté, co si ověřil tento rozšířený příbuzenský vztah a královskou krev se stalo, že Fortunio Ximenes (též: Fortún Jiménez), král Aragónu a Navary, požádal prostřednictvím svých vyslanců Svatého Otce, aby zrušil platnost církevních slibů, daných jeho druhorozeným synem Fortuniem Garcésem. To proto, aby tento syn mohl nastoupit na trůn, neboť prvorozený syn a dědic trůnu zemřel ve válce s Maury. (Poznámka J. K.: Slavné sliby, „Vota solemnita“, mají právní platnost. Mohou být proto zrušeny jen papežem). A aby Svatý Otec viděl, že o to nežádá z pouhé vrtkavosti, král Aragónu a Navary Svatého Otce požádal, aby on sám vybral manželku pro jeho syna, aby tak lid měl vůdce proti nájezdům Maurů.

Když se arcibiskup Metoděj ubránil křivým nařčením svých nepřátel, Svatý Otec Jan VIII. mu řekl: „Můj milovaný bratře! Kromě mých apoštolských úkolů musím najít manželku princí aragonskému. Je to národ prostý, dokonce hrubý, ale dobrý a věrný, který hrdinně bojuje proti nepřítelům křesťanů. Šlechtična, kterou bych mohl doporučit, by měla být dobrou křesťankou, a zároveň hrdinkou. Víím, že král Svatopluk nemá dceru vhod-

nou pro tento sňatek, ale nevíš, jestli má příbuznou, která je obdivuhodná těmito ctnostmi?“

„Svatý Otče,“ odpověděl arcibiskup Metoděj, „Svatopluk nemá dceru, ani jinou příbuznou. Ale velký vévoda Čechů, který nyní žije ve vyhnanství na dvoře Svatoplukově (na Velehradě moravském), má jednu schovanku, která je tak mladá jako je jeho manželka. Jmenuje se Dobroslava, řecky Eurosia. Je křesťankou a je to hrdinka.“

Papež ji tedy doporučil. Osvobodil Fortunio Garcése od jeho církevních závazků a doporučil mu Dobroslavu za manželku. Část poselstva se vrátila do Aragónie spolu s některými muži z doprovodu arcibiskupa Metoděje. Druhá část Aragónců odešla s arcibiskupem Metodějem na Velkou Moravu, aby tam dojednala sňatek princezny Dobroslavy. Když se Dobroslava a její adoptivní rodiče dověděli, že v této záležitosti intervenoval samotný papež, Dobroslava, Bořivoj i Ludmila dali svůj souhlas k Dobroslavinu sňatku s princem aragonským. Ze zdvořilosti to oznámili velkomoravskému králi Svatoplukovi, který toho času pobýval na severu království Velká Morava.

Potom se obě poselstva znovu setkala v Římě, kde odevzdala dopisy svých panovníků. Pak všichni společně odešli znovu na Velkou Moravu. Nesli dopisy papeže římského a krále aragonského spolu s dary pro místokrále Bořivoje, jeho paní manželku Ludmilu a pro vznešenou princevu nevěstu Dobroslavu. Také přinesli dopisy a dary pro arcibiskupa Metoděje a krále Velké Moravy Svatopluka.

Byl už měsíc srpen roku 880 a Aragónci spěchali. Trvali na rychlém odchodu, protože chtěli přijet do své země dříve, než bude nemožné přejít hory Pyreneje. Král Svatopluk nebyl proti této svatbě, a ze severu Velké Moravy také poslal nevěstě dary. Dobroslava poté, co vyslechla radu arcibiskupa Metoděje, také neměla námitek. Souhlasila stát se ženou Fortúnia Garcése. Na Velehradě se pak slavil její sňatek, uzavřený s princem Fortúniou Garcésem „v zastoupení“. Ale Pán Bůh měl s princeznou Dobroslavou jiné plány.

V měsíci září roku 880 se princezna Dobroslava s tehdy obvyklým doprovodem vydala na cestu. Začínal podzim

roku 880. Šli přes Passau (Pasov), Basel (Basilej). V měsíci říjnu přišli k vodám řeky Aragón, která už není daleko od města Yebra na jižní straně Pyrenejí. Od vod Aragónu přešli brzy k vodám řek Gállego a Basa a tam hledali královský manželský pár (otce a matku ženichovu). Ten toho času nemohl být ve městě Jaca, protože po nečekaném nájezdu Saracénů se město Jaca vylidnilo. Trvalo pak určitý čas, než bylo znovu obydleno.

Do města Yebra byl ke králi jako posel vyslán don Domingo (duchovního stavu) s oznámením, že už přijela královská novomanželka. Ale posel byl zajat maurskou tlupou, která se tu potloukala, a ta ho zabila. Tlupě velel Aben Lupo. Byl to odpadlík. Z dokumentů, které posel don Domingo vezl, se Aben Lupo dověděl o příjezdu Orosie, nevěsty dona Fortuna Garcése.

Tragickou smrtí vyslance dona Dominga ke králi aragonskému začalo utrpení Orosie a členů jejího doprovodu. Orosiin královský doprovod, který nevěděl, co se jejich poslu stalo, čekal na návrat dona Dominga. Čas plynul, a třebaže se už stmívalo, pozvání od rodičů vznešeného ženicha nepřicházelo. Na celou výpravu přicházel neklid. Když to viděl hostinský, který už zažil drancování Maurů v blízkosti toho místa, poradil Orosii, aby se svo-

Kostel sv. Orosie v horách nad Yerba de Basa na místě umučení světky

ji družinou utekla do některé z jeskyní v horách. A ona tak učinila. Ve spěchu opustila dům v údolí a utíkala směrem do hor. Museli odejít jen nalahko, pouze s malým nákladem a spřežením. Na pahorky šplhali zřejmě ve spěchu, protože pastýř z Legendy, pravděpodobný svědek jejich výstupu do hory, říká, že na místo svého přepadení na pahorcích přišla Orosie ještě za denního světla.

Tehdy se bandita Aben Lupo přiblížil k výpravě a sliby se snažil získat přízeň Orosiinu. Arab chtěl, aby se Orosie zřekla víry v Ježíše Krista, aby odmítla ruku dona Fortuna Garcése, a aby se stala jeho ženou. Ve snaze toho dosáhnout svůj útok na Orosiinu družinu oddaloval. Ale když viděl, že jeho sliby ani úskoky nic nezmužou, dal příkaz k útoku.

Podle breviáře útok začal tím, že jako první byli zlikvidováni vojenští obránci výpravy. Orosia a několik jejích nejbližších měli ještě čas utéci z místa na pahorcích a vylézt na vysoko položenou planinu hor. Ona a její přeživší doprovod trpěli velkou žízní. Orosia prosila Boha a v momentě se na louce objevil pramen čisté vody. Tady se pak měl konat poslední zápas.

Aben Lupo osobně napadl obránce a vůdce Orosiina doprovodu, který se jmenoval Cornel (Cornelio). Ale Orosia, která byla po jeho boku, vztáhla ruku, aby ho ochránila. Rána, která měla zabít Cor-

nelia, jí usekla ruku v zápěstí. Po tomto vážném zranění, a vida zmařené naděje, sám Aben Lupo rozsekal tělo Corneliovo. Potom velmi rozrušený rozkázal jednomu ze svých satanských pomahačů, aby usekl druhou ruku Orosie, a také její hlavu a nohy. Tímto způsobem, když měla sotva 16 let, vysloužila si Orosie mučednickou palmu spolu s ostatními členy jejího doprovodu. To se stalo v říjnu roku 880 po Kr.

Mezi těmi, kteří doprovázeli Orosii v jejích posledních chvílích, byl kromě vůdce poselstva Cornelia také biskup Acisclo. O něm Aznáres roku 1538 napsal, že to byl Corneliův bratr.

Pak někdo z města Yebra upozornil novomanžela Fortunia Garcése na to, co se může přihodit Orosii v horách. Vydal se tedy Fortunio Garcés na pomoc svojí manželce, ale přijel pozdě. Svoji manželku Orosii a její doprovod našel povraždě-

Pramen svatě Orosie vyvěrající pod současným chrámem.

Z Yerba de Basa vede dnes poutní cesta do hor dlouhá víc než 6 kilometrů kterou vroubí sedm kaplí nebo též pousteven až ke chrámu sv. Orosie.

Na obrázku je poustevna sv. Cornelia s úchvatným vodopádem.

déné. V těch nebezpečných chvílích nebyl čas na uspořádání čestného pohřbu. Princ Fortunio nemyslel na nic jiného než na to, jak pronásledovat a dohonit Abena Lupo. Proto pohřbil pouze ostatky své královské nevěsty, a to na místě jejího umučení. Vdovec Fortunio Garcés pak neodpočíval, bolest zatvrdila jeho srdce. Bez ustání pronásledoval Maury a vraha jeho milované Orosie. Jeho zdraví se časem nalomilo a zemřel hrdinsky v boji. Dříve než jeho otec.

Uběhly téměř 2 roky, a nikdo se nezabýval tělesnými pozůstatky princezny Orosie. Jeden prostý pastýř, zvaný Guillén, pásal svoje stádo v těch místech. Neznal víc než Otčenáš a některá vyprávění. Také o Orosii znal jedno vyprávění: Že přišla se Sluncem přes hory Pyreneje, a že ze skály, někde blízko Yebry, nechala vytrysknout pramen čisté vody. Pramen vody mučednici Orosii posvěcené skrze 5 pramenů její panenské krve, která vytékala z její hlavy, rukou a nohou.

Jednoho dne Guillén utišil svoji žízeň z jemu neznámého horského pramene a uslyšel krásný zpěv ptáčka. Zpěv ptáčka byl okouzlující. Náhle ptáček zmizel a pastýř uviděl bílé světlo, které vycházelo z keře, a uslyšel něco jako andělský hlas. Ten mu řekl: „Guilléne, už je to dlouho, co sem nikdo nepřišel. Aragóňané zapomněli na Orosii, na tu, kterou chce Bůh oslavit. Vyzvedni její tělo! Je pohřbeno pod touto trávou, a odnes je do údolí! Nechej hlavu v Yebře, její tělo odnes do Jacy a umísti je na pravé straně oltáře pod svatostánkem!“

Guillén uposlechnul, zabil celé tělo mučednice do svého pláště a odešel s ním do Yebry. Zde nechal panu faráři svatou hlavu Orosiinu a potom utíkal do Jacy (ta se, podle breviáře, už znovu zalidnila). Ale zpráva, která oznamovala příjezd ostatků sv. Orosie běžela rychleji než pastýř. Říká se, že zvony na věžích začaly bít samy od sebe, že na loukách, kterými pastýř prošel, se otvíraly květy mnoha rostlin, a že se suché studánky naplnily vodou. Říká se, že Guillén léčil nemocné vůni, vycházející z ostatků Svaté. A v Jacce pastýř položil tělo na oltář, vystoupil na kazatelnu a vyprávěl obyvatelům své příhody. Potom už z města Jaca neodešel. Biskup jej jmenoval kanovníkem a správcem ostatků sv. Orosie. Začal studovat, a

Kaple svatě Orosie v katedrále v Jacce

když byl vysvěcen na kněze, sepsal první historii (životu a smrti) sv. Orosie.

Od této velmi časně historické, zachycené ve středověkých breviářích v Jacce, Huesce a Tarragoně, byla zcela nepochybně odvozena historie obsažená v naší Legendě. Tak se vysvětluje množství neznámých nám jmen a dat, která se nám pak jeví jako jasná a ověřená. Jsou cenná a mají nevyčíslitelnou historickou hodnotu!

Papež Jan VIII., velký ctitel sv. Orosie, zemřel nešťastně v prosinci 882. Tedy 2 roky poté, co zemřela tato jím doporučená šlechtice. Zemřel přibližně v době, kdy byly vyzvednuty a přeneseny její ostatky. Nevíme, jestli se dověděl o této velké události. Z analů však víme, že před tím než zemřel, poslal svůj dopis arcibiskupu

Metodějovi. V tom dopise arcibiskupa Metoděje povzbuzuje, aby pokračoval v těžkém apoštolátu mezi Slovy. Utěšuje ho v jeho bolestech, mezi kterými nechyběla ani ta, kterou oba cítili pro mučednictví sv. Orosie.

Také svatý misionář arcibiskup Metoděj zemřel brzy (roku 885), velmi pravděpodobně na velkomoravském Velehradě. Zato hrabě Fortunio Jiménez, arbitr aragonské politiky a prchavý král, tchán sv. Orosie, dosáhl dlouhého života. Svůj úřad hraběte vykonával dlouho. Žil přinejmenším ještě za vlády Sancho Garcése I. (který vládl v letech 905–925), nástupce jeho syna Fortunio Garcése. Tohoto jeho syna, kterého lidé od jisté doby nazývali králem Mnichem.

Procesi s ostatky svaté Orosie ulicemi Jacy

Můžeme potvrdit, že Fortúnio Garcéz, přes tragickou ztrátu své manželky sv. Orosie, pokračoval ve vládnutí dalších 20 roků. Podle záznamů Alavésových žil svobodný z úcty k ženě, která měla být jeho manželkou a královnou. Z úcty k té ženě, která byla Bohem předurčena, aby zůstala pannou a stala se mučednicí, manželkou Kristovou a proslulou patronkou pyrenejských hor. Fortúnio Garcéz, král Mnich, monarcha tak zkoušený a zklamaný, se dokonce dožil začátku 10. století. V roce 901 měl navštívit klášter v Leire (de Leire) a tam si připomenout svoje dávné církevní povolání.

Byl to až papež Alexandr III., který od roku 1170 vyhradil právo kanonizace (svatořečení) Svatému stolci v Římě. Bylo to potom právo jediné a univerzální. Ale v časech života a smrti princezny Orosie mohl proces svatořečení vykonat biskup příslušné diecéze. Spolupráce ostatních, sousedících biskupů, nebo hlasování v synodě metropolitního arcibiskupa působilo tehdy tak, že se kult světky rozšířil na celou arcidiecézi. Ta v našem případě zahrnovala diecézi Aquitánskou a diecézi Tarragonskou.

Známé texty ve středověkých modlitbách ukazují, že se při svatořečení v diecé-

zi a v arcidiecézi v případě naší mladé hrdinky Orosie brala v úvahu zjevná a srozumitelná historie jejího života, její prokazatelně dávný slovanský původ, její vznešenost, svatební cesta do Aragónu a okolnosti jejího umučení. Také se přihlíželo k míněním lidu, „vox populi“. Bralo se také v úvahu mínění křesťanského národa o zázracích, učiněných na přímou Orosie. Nám to dnes může připomínat plebiscit nebo referendum. Vyhlášení svatosti se uskutečnilo během bohoslužby. Ustanovený k tomu prelát provedl tzv. „Elevatio ossium“, tedy pozvednutí ostatků Svaté. Po nějaký čas je nechal zvednuté, aby si je všichni přítomní, a to jak duchovní, tak i laici, mohli prohlédnout. Stalo se tradicí „Elevatio ossium“ sv. Orosie provádět každoročně na její oslavu a jako připomínku dne jejího svatořečení. Tento zvyk má svůj španělský název: „Enseña, Enseñar la Santa“ („Ukázání Svaté“).

Každopádně počátkem 20. století po Kr. „Posvátná Kongregace Ritů“ v Římě platnost svatořečení sv. Orosie, patronky Aquitánské a Tarragonské arcidiecéze, potvrdila. Svátek sv. Orosie ve městě Jaca dnes připadá na 25. červen. Přitom z naší Legendy víme, že sv. Orosie zemřela

v měsíci říjnu roku 880. Také víme, že zmíněný 25. červen není dnem, kdy pasáček Orosiino tělo přinesl do Jacy – to se stalo na den Trinidad. Ten ve středověku připadal na podzim, na dobu před adventem.

Dne 25. června tedy musela být Orosie primárně (prvotně) kanonizována. Tarragona slavila tento den jako zasvěcený naší Patronce až do doby, kdy pro velké množství svatých přeložila svátek sv. Orosie do oktávy sv. Jana Křtitele. (Poznámka J. K.: Církevní oktáv, také oktáva, je osmidenní liturgická, tj. bohoslužebná oslava některých významnějších svátků, v současné době už jenom Božího Narození (Vánoc) a Velikonoc. Slovo oktáva

může také znamenat osmý den po nich.) Totéž udělaly ostatní kostely a kláštery v provincii. Město Jaca však slavení svátku sv. Orosie ze dne 25. června na jiný den nikdy nepřeložilo!

Je zajímavé, že ochotu slavit svátek sv. Dobroslavy-Orosie-Eurosie projeví také současní představitelé autokefální (samostatné) Pravoslavné církve v Českých zemích a na Slovensku. Svatořečení sv. Dobroslavy považují za právoplatné proto, že v době smrti a svatořečení sv. Dobroslavy-Eurosie-Orosie byla dnešní Katolická církev součástí jedné a jediné společné církve Kristovy. V letech 2019–2020 nechali zhotovit ikonu sv. Dobroslavy a měli v úmyslu v červnu roku 2020 navštívit místa, kde jsou uloženy tělesné pozůstatky sv. Dobroslavy. Zabránila jim v tom coronavirová epidemie a administrativní opatření, která by měla zabránit šíření této epidemie. Představitelé Pravoslavné církve v Českých zemích a na Slovensku vidí v těchto svých krocích způsob, jak se s Římskokatolickou a Reckokatolickou církví sblížit.

*Z českého překladu publikace
J. F. A. Lópeze připravil Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika*

DĚTEM

4. října památka sv. Františka z Assisi

JAK FRANTIŠEK ZAČAL SLOUŽIT PÁNU

Letecké stíhací eso 2. světové války Josef František

Zahynul před 80 roky

Josef František

* 7. 10. 1914 v Otaslavicích na Moravě,
† 8. 10. 1940 v Ewell Suttonu
(dnes na jižním předměstí Londýna)

V československém letectvu četař dělesloužící, v polském letectvu sierżant, v britském letectvu sergeant Josef František se narodil dne 7. 10. 1914 v moravské obci Otaslavice. Tato obec se nachází na moravské Hané, cca 12 km J směrem od města Prostějov. Po svém vyučení nastoupil do „Školy leteckého dorostu“ v Prostějově. Po jejím ukončení se stal roku 1936 pilotem na čsl. pozorovacích letounech typu Letov Š-328 u 5. letky 2. leteckého pluku v Olomouci. Po absolvování kurzu pro piloty stíhacích letadel létal na čsl. stíhacím letounu typu Avia B-534 u 4. stíhacího pluku 40. letky, operující z letiště Kbely u Prahy.

Ceskoslovenský stíhací letoun typu Avia B-534 verze IV.

Po okupaci Československa, ke které došlo dne 15. 3. 1939, uprchl do Polska. Tam se připojil k polskému vojenskému letectvu. Během německé invaze do Polska, zahájené dne 1. 9. 1939, plnil Josef František průzkumné a spojovací úkoly v neozbrojeném cvičném letadle RWD-8. Ve dnech 19. a 20. 9. 1939 z něho napadal postupující německé vojenské kolony ručními granáty. Ve středu dne 20. 9. 1939 byl sestřelen, ale podařilo se mu nouzově přistát. Tehdy byl obětavě zachráněn polskými piloty jiného letounu, kteří pod nepřátelskou palbou přistáli opodál. V pátek dne 22. 9. 1939 dostal rozkaz stáhnout se spolu se zbývajcími piloty a letadly do Rumunska. Jako mnoha jiným polským pilotům se mu pak podařilo uprchnout z rumunského internačního tábora. V měsíci říjnu roku 1939 se mu po dramatickém putování podařilo dostat do Francie.

Polský neozbrojený cvičný letoun typu RWD-8

Ve Francii se Josef František rozhodl zůstat raději se zbývajcími Poláky namísto toho, aby se připojil k čsl. letectvu. Pravděpodobnou příčinou byl konflikt s jedním čsl. důstojníkem, který se ho pokoušel zavřít do vězení pro porušení subordinace. Není známo, jestli podnikal ve Francii stíhací lety nebo jestli sestřelil nějaké nepřátelské letadlo. V té době zahraniční letci často bojovali pod pseudonymy, aby ochránili své rodiny v Němci obsazených zemích před pronásledováním německou nacistickou tajnou policií Gestapo. Podle dostupných dokumentů se ve Francii do frontového nasazení nedostal. Pravděpodobně působil v zázemí jako pilot zalétávající nová letadla. Nicméně očitý svědek, přímý účastník a také letec Josef Balejka tvrdil, že Josef František sestřelil nad Belgií a nad Champagní během 3 týdnů 10 až 11 německých letounů. Bohužel, žádné oficiální francouzské ani polské dokumenty tuto informaci nepotvrdily.

Po pádu Francie se Josef František dostal do Spojeného království Velké Británie. Tam byl přiřazen k 303. polské stíhací peruti RAF, operující z letiště Northolt. Létal na stíhacích letounech typu Hawker Hurricane Mk.I. Jeho letka se poprvé dostala do bojové akce v srpnu roku 1940 v závěrečné fázi bitvy o Velkou Británii. Prvním potvrzeným vítězstvím Josefa Františka byla dne 2. 9. 1940 jím sestřelená německá stíhačka typu Messerschmitt Bf 109 E.

Ve vzduchu se Josef František často svévolně vzdaloval od sestavy svojí peruti a vyhledával příležitost bojovat s nepřítelem „na vlastní pěst“. Touto metodou sice dosahoval vzdušných vítězství, ale současně snižoval bojeschopnost vlastní formace letadel. Velitelé peruti S/Ldr Kellett a Urbanowicz jej nakonec prohlásili za „hosta peruti“ a dovolili mu operovat samostatně. Krátce po vzletu se mohl volně oddělit od formace a operovat nad hrabstvím Kent nebo nad kanálem La Manche. Tam napadal z bojové akce se vracějící německá letadla. Poláci to nazývali „Metoda Frantiszka“, Britové Josefa Františka nazývali: „The lone wolf“ („osamělý vlk“). Během 28mi dnů v měsíci září roku 1940 si Josef František na své konto připsal 17 jistých sestřelů německých letadel a jeden pravděpodobný sestřel. Toho posledního, 17. jistého vítězství dosáhl dne 30. 9. 1940. Stal se tehdy nejlepším zahraničním (nebritským) pilotem RAF letecké bitvy o Velkou Británii.

Za zmínku snad stojí úspěchy Josefa Františka ze dne 27. 9. 1940. Nejprve několika zásahy do motorů „sundal“ z oblohy střední německý bombardér typu Heinkel He 111. Nebylo by na tom nic zvláštního, kdyby poté nesvedl souboj s těžkou německou doprovodnou stíhačkou typu Messerschmitt Bf 110. Německé osádce letadla (tvořili ji pilot a radista, který současně obsluhoval zadní kulomet) došlo během leteckého souboje s Josefem Františkem střelivo, aniž by jeho letoun zasáhla. Josef František se jim poté „přilepil“ na zád letadla. Pilot německé Bf 110 vytáhl podvozek na znamení, že se vzdává a šel na přistání na nejbližším britském letišti. Josef František mu letěl stále za ocasem, nyní tak, aby ho z kabiny německé osádky nebylo možné vidět a ostřelovat.

Když se obě letadla blížila k přistávací dráze, německý pilot náhle přidal plyn a chystal se uletět. Nevšiml si snad, že Josef František je stále ještě za ním a že ho sleduje? Nebo doufal v jeho nepozornost? A tak Josef František oba Němce potrestal za jejich proradnost tak, že vypálil krátkou a přesnou dávku ze svých kulometů. Po ní se německý letoun zřítíl k zemi. Josef František také přistál a snažil se oba muže z hořících trosk jejich letadla vytáhnout. Nepodařilo se mu to. Oba členové německé osádky zahynuli v troskách svého hořícího letounu.

V úterý, dne 8. 10. 1940 v 9:40 h, při návratu z hlídkového letu se Josef František se svým letounem Hurricane nedaleko Cuddington Way v Ewell (Surrey) zřítíl. Shodou okolností zemřel den po svých 26. narozeninách. Důvody havárie se

Stíhací letouny typu Hawker Hurricane Mk.I

nepodařilo zjistit. Podle jedné teorie snad prováděl prvky letecké akrobacie blízko bydliště svého děvčete. Podle vzpomínek jeho přátel byly na něm v té době už velmi viditelné příznaky únavy z boje. Je možné, že příčinou havárie byla kombinace obou těchto faktorů. Pohřben byl na hřbitově polského letectva v Nortwoodu, ke svým padlým polským kamarádům.

Pobočník velitele 303. polské peruti RAF, polský kapitán Witold Żyborski, o něm prohlásil: „Byl to pilot, jaký před ním neexistoval a jaký po něm už existovat nebude. Mnohokrát bojoval proti mnohem početnějšímu nepříteli. Přitom se sám pouštěl do souboje s přesilou nepřátel. Létal sám, nečekaně a zákeřně přepadal Němce. Byl výborným střelcem. Co stisk spouště jeho palubních kulometů, to jedno sestřelené německé letadlo. Létal s mimořádně velkou odvahou a s láskou ke své okupované vlasti. Byl to největší hrdina letecké bitvy o Velkou Británii...“.

Za svého života i posmrtně byl Josef František oceněn mnoha vyznamenáními. Tak kupř. dne 15. 7. 1941 mu byl udělen „Československý válečný kříž“ in memoriam. Mezi dalšími vyznamenáními to byl řád „Virtuti Militari“ (řád „Vojenské cti“) 5. stupně. Celkem dvakrát obdržel britskou „Distinguished Flying Medal“ („Záslužná letecká medaile“). Ta v pořadí druhá mu byla udělena jako prvnímu cizinci vůbec se sponou (tzn. druhé udělení).

In memoriam byl povýšen nejprve do polské hodnosti „pod poručník“ (dne 16. 7. 1941). Po osvobození Československé republiky byl povýšen do hodnosti nadporučíka čsl. letectva (dne 1. 2. 1947). Dne 1. 6. 1991 byl posmrtně povýšen do hodnosti plukovníka československého letectva.

V roce 1989 byl na jeho počest jeho jménem pojmenován aeroklub působící na vojenském letišti v Prostějově, kde bylo za 1. československé republiky vojenské letecké učiliště nazývané „Škola leteckého dorostu“.

V jeho rodné obci Otaslavicích je po Josefu Františkovi pojmenována základní škola pro místní děti. Bylo tam také otevřeno muzeum, věnované životu a mimořádným zásluhám Josefa Františka.

Dne 28. 10. 2015 udělil prezident České republiky Miloš Zeman plukovníku československého letectva Josefu Františkovi „Řád Bílého lva“ in memoriam.

Německý stíhací bojový letoun typu Messerschmitt Bf 109

*Z dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Český právník Vám radí (12)

38. Teta žijící v Čechách mi chce odkázat nemovitost v Praze. Jakým způsobem to má udělat?

Existuje více způsobů, jak se s tímto přáním může teta vypořádat. Teta Vám nemovitost může darovat za svého života. Je také možné, aby Vám nemovitost odkázala v poslední vůli. Existují různé formy závěti, avšak tuto vůli je třeba sepsat ve formě notářského zápisu. Takto sepsaná závěť bude uložena v registru závětí. V případě smrti Vaší tety bude dědictví vypořádáno dle této závěti. Doporučuji tetičce se poradit s právníkem či kterýmkoliv notářem v České republice.

38. Prý se připravuje změna o státním občanství pro krajany a jejich potomky. Je to pravda?

Návrh zákona o státním občanství, který byl předložen senátem prošel třetím čtením v senátu výraznou většinou. Dnes již zbývá, aby byl schválen horní komorou parlamentu a následně ho podepsal prezident České republiky. Pevně věřím, že se této novely dočkáme, aby došlo aspoň nepatrně k odčinění křivd způsobených v období nesvobody a prostřednictvím těchto občanů bude nadále šířeno dobré jméno České republiky.

39. Máme známého, který nám pomáhal s navrácením majetku po roce 1991 v době restitucí. Majetky o které jsme přišli, nám byly vráceny. Tento známý nám na základě generální plné moci spravoval majetky až do své smrti v letošním roce. Po jeho smrti jsme zjistili, že na základě této generální moci prodal náš majetek bez našeho souhlasu a peníze takto získané ukradl. Lze s tím něco dělat?

Je to velice smutný příběh, ale nikoliv neobvyklý. Za svou profesní kariéru jsem se mnohokrát potkal s případy, kdy někdo využil přílišné důvěry osob, které jsou neznalé problematiky, ve svůj prospěch.

Bylo by potřeba se seznámit s detaily případu a následně analyzovat celý případ. Doporučuji se neprodleně obrátit na právníka, kterého Vám na základě zkušeností doporučí Vaši přátelé. Nejlépe na právníka z České Republiky, který tuto problematiku zná.

40. Po smrti svého otce jsem zjistil, že s majetkem v Čechách, který jsem obdržel zpět, bylo nakládáno již za života mého otce neoprávněně. Pověřená osoba využila jeho důvěry a nechala si podepsat od něho oprávnění a zcizila peníze z účtu otce. Následně po jeho smrti nakládala s prostředky bez mého svolení a ty utratila též ve svůj prospěch.

Pokud jste si jist, že se tak skutečně stalo, obraťte se co nejdříve na policii České Republiky a podejte v této věci trestní oznámení. S vylíčením všech skutečností Vašeho případu. Doporučuji si najít právního zástupce, který Vám může skutkovou podstatu možného trestného činu posoudit a navrhne další řešení v tomto případě.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

Have You Heard of Our Lady of Las Lajas?

On October 13, 1917, the Miracle of the Sun took place in front of approximately 70,000 people! Most Catholics have heard of Fatima, however, many people are less aware of the numerous other miracles that have taken place throughout the world. Just as in Fatima, non-believers have often attempted to disprove the miracles, only to have found inexplicable phenomena instead. One of my favorite miracles is the extraordinary image of Our Lady of Las Lajas.

In 1754, something was discovered that still marvels geologists and scientists alike. That discovery is the miraculous appearance of the image of Our Lady of Las Lajas in a cave in Colombia. The story behind the discovery is as follows. María Mueses de Quinones and her deaf and mute daughter Rosa were walking home through difficult terrain when a storm broke out. Maria took Rosa and hid in the rocky cliffs of a canyon. Shockingly, Rosa spoke for the first time explaining to her mother that she had seen a beautiful woman who was calling her. Maria herself did not witness this but was astonished and amazed that her daughter spoke. Not long after, Rosa was nowhere to be found. Her mother intuitively knew to return to the rocky canyon where her daughter experienced the miracle. Upon arriving at the cave, Maria found Rosa playing with a little child whose mother stood near. Realizing that it was an apparition of the Virgin Mary and Jesus, they kept the vision a secret, often returning to the rocks to pray and ask Our Lady for her intercession.

Shortly after Rosa spoke for the first time, she died. Frightened and sorrowful as she was, Maria decided to bring Rosa to the rocky canyon and ask Our Lady to intercede with her divine Son and bring Rosa back to life. Her prayers were answered! Knowing that Rosa was once mute, deaf and had died, the local villagers were understandably curious and wanted to go to the area where the miracles took place. While there, villagers noticed a beautiful image of Our Lady on the rocks. Though Maria and Rosa had been there often, they had never seen the image prior to this. The image was that of Our Lady holding the Child Jesus and handing Saint Dominic

a rosary whilst the Child Jesus extending a friar's cord to Saint Francis of Assisi. Saint Dominic and Saint Francis are the founders of the two orders, the Dominicans and the Franciscans that first evangelized Colombia. After rigorous investigations, scientists determined that the scene was not painted. The image is actually part of the rock. Geologists have since bored core samples from several parts in the rock and discovered that there is no dye, paint, or other pigment on the surface of the rock. This same phenomena happened on the tilma known as Our Lady of Guadalupe. The colors in the image are the colors of the rock itself and are many feet deep inside the rock. In 1951, the Church authorized devotion to "Our Lady of Las Lajas," and a church was built around the image. How is it that this amazing declaration of faith isn't known by all people of all nations much less Catholics themselves?

Not one scientist, geologist or any other person of scientific profession has been able to figure out how these miraculous images were made. Articles that at least attempt to write about Our Lady of Las Lajas often skip writing about the fact that the color of the image penetrates deep into the stone and chipping away and even penetrating deeper into the rock reveals the same color that is on the surface and creates the sacred image. How is it that something so profound isn't on the front pages of every newspaper or news article in every country on earth?

By Jana Krcek

Our Blessed Mother's many titles

Our Lady of Knock

On the evening of August 21, 1879, our Lady appeared at the gable of the Church of Saint John the Baptist in the town of Knock, County Mayo, Ireland. On her right was Saint Joseph and to her left was Saint John the Evangelist. The vision also included the Lamb of God on an altar next to Saint John in front of a cross flanked by angels. Mary was dressed in a white robe, with a cloak fastened at her neck. Her eyes and hands were raised in prayer towards heaven. She wore a large crown on which there was a single golden rose. Some fifteen people, ranging from 5 to 75 years of age, witnessed this extraordinary sight in the middle of a pouring rain. The apparition was completely silent. There was no message of any kind given. In the midst of Ireland's agony at the time, the Mother of our Lord came to her people to be with them, to be present to them, and to share their fate in silence. Since then, thousands of people have gone to Knock to pray to our Lady. Many healings and miracles have been documented at this shrine.

Our Lady of Akita

At the age of 19, Agnes Katsuko Sasagawa became paralyzed due to a hospital error during surgery. After 10 years of immobility, while being cared for by a Catholic nun, she made a spontaneous and miraculous recovery. In April 1973, Agnes was suddenly afflicted with total deafness. In May of that year, Agnes, who was raised Buddhist, entered the convent of the Handmaids of the Eucharist in Akita, Japan. On June 12 she began receiving heavenly visions in the convent chapel. In July, Sister Agnes saw a wooden statue of the Virgin Mary speak to her, relaying a powerful message similar to the message of Fatima. The message focused on praying the rosary and doing penance for the sins of humanity in order to secure peace for the world. After Sister Agnes saw supernatural beings, which appeared to be angels, a stigmata in the shape of a cross appeared on the palm of her left hand. Soon after, the statue also had a bleeding stigmata on its right hand. The three foot tall wooden statue wept, bled, and perspired over a course of several years. Sister Agnes was permanently healed from her deafness on the feast of Pentecost in 1982.

Our Lady of Altötting

In the heart of Bavaria, Germany, lies the town of Altötting. The Shrine of Our Lady of Altötting, also known as the Chapel of Grace, is the National Shrine of Bavaria dedicated to our Blessed Virgin Mary. The chapel, which houses the image of our Lady, dates to about A.D. 660, and is the oldest Marian shrine in Germany. The image of Mary venerated there was carved from lime wood about 1330. The statue became darkened by the smoke of thousands of candles and became known as the "Black Madonna". The shrine became a popular pilgrim destination after the miraculous recovery in 1489 of a young boy who drowned and was revived after his mother laid his body before the image and prayed to our Blessed Mother for a miracle. The shrine is also called the "Lourdes of Germany" due to the numerous miraculous healings that have occurred there and because of the thousands of pilgrims who come every year in search of healing.

*Association of the Miraculous Medal
Spring Bulletin 2020*

Přízraky kolem Dolského mlýna v Českém Švýcarsku

V minulém vydání „Hlasů národa“ jsme psali o Vranovu u Brna, který se nachází v tzv. Moravském Švýcarsku, v romantické krajině rozprostírající se severně od moravské metropole Brno. Dnes si připomeneme krásy a zajímavosti tzv. Českého Švýcarska. To naleznete v krajině lesů, hlubokých roklí, soutěsek, pískovcových měst, skalních stěn a lidové architektury na severu Čech, v okrese Děčín. Rozprostírá se na ploše cca 80 km². Ze severní strany vedou jeho hranice podél státní hranice s německým Saskem. Sousedi také s chráněnou krajinnou oblastí Lužické hory a s chráněnou krajinnou oblastí Labské pískovce. Je to krajina pískovcových skal, skalních věží a jehel, členitých hřebenů a mohutných skalních hřibů. Krajinný ráz Českého Švýcarska po miliony let utvářel čas, řeka Labe a její vodní přítoky.

Zčásti je také výsledkem práce lidských rukou. Zajímavé a na pohled libivé jsou roubené chalupy a roubené domy s hrázděnými poschodími. (Poznámka J. K.: Hrázděná poschodí německých domů byla stavěna tak, že do skeletu, zhotovenému z dřevěných trámů, byla vyzděna cihelná zeď.) Tyto dnes už vzácné a Památkovým úřadem České republiky chráněné domy jsou připomínkou někdejšího bezproblémového soužití dvou etnik: Čechů a Sudetských Němců.

Zřícenina Dolského mlýna (německy: Grundmühle) leží nedaleko vesnic Kamenická stráň a Jetřichovice na soutoku řek Kamenice a Jetřichovická Bělá. Tajemná stavba Dolského mlýna byla pro svoji jedinečnou atmosféru v minulém 20. století místem, na němž bylo natáčeno několik filmů. Mimo jiné se tam natáčela dodnes oblíbená černobílá pohádka „Pyšná princezna“.

První písemné zmínky o mlýnu se objevují v roce 1515. Dolský mlýn byl tehdy součástí kupní smlouvy Jana ze Salhausenu. Tehdy byl Dolský mlýn součástí panství hradu Ostrý. Mezi prvními mlynáři jsou jmenováni Andreas Schöbel a Christof Scidel. Oba byli občany města Hřensko.

Od roku 1548 až do 17. století patřil mlýn pod Benešovské panství. Součástí

Někdejší vzhled Dolského mlýna v Českém Švýcarsku

mlýna byla i pekárna. V roce 1696 Dolský mlýn zakoupil Johann Kristoph Pohl. Jeho potomci vlastnili tento mlýn po dlouhou dobu. Platilo zde pravidlo, že v době plavení dříví mlynáři nebudou snižovat hladinu řeky. Proto v období plavení dřeva mlynáři místo mletí obilí pálili kořalku, nebo vařili pivo. Od roku 1814 byl v Dolském mlýnu lihovar. V roce 1888 Dolský mlýn získal „výčepní právo“.

Dolský mlýn byl trojkolový – dvě vodní kola mlela z obilí mouku, třetí kolo pohánělo pilu. Zdejší mlynáři měli stanovenou roční mzdu i povinné odvody svoji vrchnosti. Od 19. století, díky zahájení plavby lodičkami Ferdinandovou soutězkou, plnil Dolský mlýn také funkci zájezdního hostince. Později se v něm už obilí nemlelo. Tehdy v něm byly provedeny zevrubné úpravy pro rozšíření restauračního zařízení. Mlýn pak sloužil už jenom jako zájezdní hostinec.

K Dolskému mlýnu se váže jedna smutná pověst, která se váže k 16. století n. l. Jeden dolský mlynář měl syna, který se vydal do světa. Během svých cest zbohatnul, zestárnul a změnil svůj vzhled. Jedné bouřlivé noci probudilo mlynáře a mlynářku bušení na dveře. Šli se podívat, kdo je v takovém nečase budí. Za dveřmi stál zarostlý chlapík se širokými rameny a prosil o nocleh. Už mu chtěli zabouchnout dveře před nosem, když si všimli, že mu v dlani cinká váček plný peněz. Neznámý

muž je přitom ujistil, že pokud ho nechají přespat, že na tom nebudou trhat.

Byl to jejich syn, který je chtěl překvapit. Byl si zcela jistý, že ho rodiče nepoznají. Protože byli mlynář i mlynářka chamtiví a tolik peněz pohromadě ještě nikdy neviděli, zosnovali hrůzný plán. V noci, když pocestný spal, ho zabili a okradli. Začali mu sekýru do hlavy. Potom ho zakopali v lese. Nevěděli však, že se jejich syn předtím stavil v místní hospodě. Tam přítomným hostům vyprávěl, co všechno zažil na svých cestách. Teprve když se později místní sedlák mlynáře a mlynářky zeptal, jestli mají z návratu svého syna radost, všechno oběma došlo.

Zoufalá mlynářka se vrhla do studených vod kolem mlýna protékající řeky. Mlynář se po jistém čase oběsil v místnosti, kde dříve bývala kuchyň. Neustále ho pronásledovaly přízraky jeho mrtvého syna a utonulé manželky. Tyto přízraky ho dovedly až k šílenství. Kolem Dolského mlýna se prý dodnes zjevují přízraky. Jsou zde slyšet zvláštní zvuky a v noci je tu možné vidět siluety lidských postav. Zajedte se tam podívat! U Dolského mlýna v Českém Švýcarsku až do dnešních dnů straší!

S využitím práce Heleny Kratochvilové připravil Jiří Kachlík, Česká republika

**Foto na zadní straně:
Zbytky Dolského mlýna**

